



Antonius Martinus Plomšćki

MISLI

SLOMŠKOVO LETO

Letnik XI

1962

Štev 1

Registered at the
G.P.O., Sydney, for
transmission by post
as a periodical.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

Tel.: FM 1525

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
6 Wentworth St.,
Point Piper, Sydney

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094

FINŽGAR!

Imamo v zalogi že tudi nadalj-
nje zvezke Finžgarjevih izbranih
spisov:

III. zvezek z raznimi novela-
mi. £ 1-0-0.

IV. zvezek z raznimi povestmi
in igro Razvalina življenja.
£ 1-0-0.

V. zvezek s slavnim romanom:
POD SVOBODNIM SONCEM
£ 1-0-0.

Vsi zvezki v platno vezani. Za
poštino dodajte kak šiling.

Naročajte na naslov: MISLI

6 Wentworth St.
Point Piper, Sydney

TRIKNJIGE

O SLOVENCIH

1. SLOVENIA IN EUROPEAN
AFFAIRS. — Imamo jo zopet v
zalogi. Je v angleškem jeziku, da
lahko Avstralce seznanite s Sloven-
ci — in tukaj rojeno slovensko
mladino. — £ 1-0-0.

2. SLOVENE MINORITY IN
CARINTHIA — Knjiga o koro-
ških Slovencih v angleščini! Sijaj-
no delo! Obsega tudi zgodovino
VSEH Slovencev. — £ 1-10-0.

3. ZGODOVINSKI ATLAS
SLOVENIJE. Na poti do nas je
že tretja pošiljka iz Argentine.
Sprejemamo naročila. — £ 2-10-0.

MISLI

MISLI

IZHAJAJO SREDI VSAKEGA

MESECA

UREDNIK SPREJEMA

PRISPEVKE DO 5. DNE

VSAKEGA MESECA

— NAJKASNEJE!

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

VEČNOST IN ČAS — £ 1-0-0.

Izbrani spisi umrlega dr. Odarja. Poučni in
razmišljajoči članki. Zelo priporočljivo.

LJUBLJANSKI TRIPTIH — £ 1-0-0.

To izredno povest imamo spet v zalogi. Pripo-
ročamo.

S O C I O L O G I J A. — 3 zvezki po £ 1-0-0.

Odlično delo dr. Ahčina, že večkrat priporoče-
no.

IZPODKOPANA CESTA, gorenjska povest Janeza
Jalna iz časov, ko je železnica zapela pogrebno
pesem "parizarjem" na cestah med Trstom in
Dunajem. — 10 šil.

SOCIALNA EKONOMIJA, zadnje sijajno de-
lo umrlega dr. Ahčina. Dobili smo novo zalo-
go in knjigo najtopleje priporočamo. £ 1-10-0.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Moderen
roman, spisal Zorko Šimčič, izdala Kulturna
akcija. — £ 1-0-0.

IZBRANI SPISI pisatelja Finžgarja I. zvezek:
Dekla Ančka, Divji lovec itd. Vezana £ 1-0-0.

IZBRANI SPISI pisatelja Finžgarja II. zvezek. Ro-
man "Iz modernega sveta" in več drugih no-
vel — £ 1-0-0.

NAŠA KUCHARICA. Je že dvakrat pošla, zdaj jo
spet imamo. £ 1-0-0.

SLOVEN IZ PETOVIJE, zgodovinska povest Stan-
ka Cajnkara iz časov sv. Metoda. — 10 šil.

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.

Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo
oltarno čast je popisano v tej knjigi.

PO SVETLI POTI. Poučna knjiga dr. Franca Ja-
kliča. £ 1-0-0.

ZBRANI SPISI pisatelja Ksaverja Meška. Najno-
vejše izdanje. PET zvezkov po £ 1-0-0.

DANTE: P E K E L. Izdala Slov. Kulturna Ak-
cija v prevodu dr. Tineta Debeljaka. £ 1-0-0.



LETO XI.

JANUAR 1962

ŠTEV. 1.

Č A S

Tiho nam tečejo dnevi in leta,
pridejo in pa odidejo v vek;
gore postavi jim celega sveta,
ne boš zajeziti mogel njih tek.
Dnevi, glej, ženejo ure, minute
kakor valovi hitijo naprej,
nesejo s sabo težave, dobrote,
nič jih na svetu ostati ne sme.

Časa tekočega moč je velika,
njemu ukloni vse vsaka oblast.
Naj se nebeškega stropa dotika,
mora počasi se nagniti in past.
Stolpi iz trdega kamnja visoki
sčasoma tudi poderejo se,
tudi prepadi tako še globoki —
vse za povrsti zasulo jih je.

Ni je ne žalosti, ne bolečine,
ni ga sovraštva imel še ta svet,
ni bilo rane še, ne opekline,
ki ne zacelila s časom bi spet.
Čas nam težave in križe prinese,
rani srce nam in stori gorje;
ena minuta nam žalost odnese,
zopet ozdravi nam bolno srce.

Pač je potreba nam: zatega časa
ne zamuditi ne ur ne minut,
nikdar raztrgati zatega pasa:
vsaka minuta je večnosti ud.
Časa nam malo je Stvarnik odločil,
naj bi spoznali, da drag je za nas;
časa nakupiti je z dobrim naročil,
večnosti cena sedanji je čas.

“SLOMŠKOVO LETO”

GORNJO OZNAČBO SMO DALI letošnjemu —
enajstemu — letniku našega glasila MISLI. Tako
važna se nam zdi stoletnica Slomškove smrti, ki jo
letos obhajamo. Umrli je 24. septembra 1862 — star
dva dni manj kot 62 let.

Skozi vseh 12 mesecev letošnjega leta se bomo
spominjali te važne stoletnice. Nič ne dvomimo, da
je naša misel vzeta naravnost iz srca tudi našim
naročnikom in bralcem. Kje pa je Slovenec, ki bi ob

samem imenu SLOMŠEK ostal hladan in mrzel?

Slomškov ožji rojak p. Odilo nam bo vsak me-
sec kaj navedel iz Slomškovih krasnih misli za naše
skromne MISLI. Tudi na to ne bomo pozabili, da je
Slomšek poleg Friderika Barage resen svetniški
kandidat — molili bomo za uspeh vseh tistih, ki se
za to trudijo.

Naj ostane Slomšek tudi nadalje svetel vzor
vsakemu zavednemu Slovencu!

SLOMŠKOVE MISLI ZA NOVO LETO

P. Odilo

SPET SMO ENO LETO BLIŽE SMRTI — bliže večnosti. Za mnoge je bilo staro leto poslednje, lahko bo novo leto poslednje za nas.

Vsak skrben gospodar ob koncu leta preračuna, če je na dobičku ali na izgubi. Ravno to mora storiti vsak pameten kristjan glede na svojo dušo.

Ves svet je šola modrosti, zgodovina je najboljša učiteljica življenja. Prvi nauk pa, ki ga iz zgodovine izluščimo, je: Kar svet rodi, se spremeni in mine; oblast, čast, bogastvo in veselje.

Kje so moje rožice, pisane in bele? Ah, pomlad je šla od nas, vzela jih je zima, mraz. Vse mine! Kje je tista deklica, v vrtu je sedela, lepa kakor rožica, pesmice je pela? Hitro, hitro mine čas, mine tudi lep obraz. Vse mine!

Kje so mogočna kraljestva in cesarstva? Kje so kruti cesarji in kralji: Herod, Nero, Deoklecijan? Njih mesto se več ne pozna. Vse mine!

Kje so slavna mesta: Jeruzalem, Ninive, Kartago? Same razvaline! Izginili so tudi stari nekdanji tako slavni samostani: Velesovo, Gornji grad, Zajckloster, Jurkloster, Bistra. Pa toliko starih gradov! Groblje, ruševine nam kažejo posvetne imenitosti minljivost.

Tudi bogastvo in lepota nimata obstanka in človek mora vse zapustiti, nič nam ne ostane, ničesar ne vzamemo s seboj: samo štiri deske, malo oblanja, mrtvaški prt, ozka jama — to je naše in črvi so naš delež.

Kaj nam je ostalo od vseh lanskimi dobrot? Žalosten ali vesel spomin, huda ali dobra vest. Blagor nam, ako smo se hudega varovali in ogibali, veliko pa lani dobrega storili! Zakaj: "Svet prejde in vse

njegovo poželenje, le kdor božjo voljo izpolnjuje, ostane."

Posvetnež se pravičnemu smeje, ali njegov smeh se kmalu spremeni v jok. Nedolžni otroci, ki jih je kralj Herod pomoril, se danes vesele, grozovitež pa trpi. Sv. Frančišek Ksaverij je prehodil širne pokrajine in na tisoče ljudi krstil, danes se nad njim izpolnjujejo božje besede: "Kateri jih veliko poučujejo, se bodo svetili kot zvezde na nebu vse večne čase."

Za nebesa si nabirajmo zakladov, ki nikdar ne minejo. Kar bomo tukaj vsejali, bomo tudi želi. Minilo je staro leto, že več jih je vtonilo v morju časa, tako bodo minila, potekla, vsa leta našega življenja. Kakor zdaj stojimo na pragu starega in novega leta, tako bomo kmalu stali na pragu zemeljskega in večnega življenja. Štirideset, petdeset, osemdeset let se nam bo zdelo, kot bi živeli le eno kratko leto. Kako dolgo bo pa večnost trpela? Tako dolgo, kot bo trajalo naše plačilo.

T r i r e č i imej vedno pred očmi. OKO BOŽJE, ki vse vidi — UHO BOŽJE, ki vse sliši — TISTO KNJIGO, ki Bog vanjo piše vsa tvoja dela, dobra in slaba. Vsaj enkrat na dan na te tri reči premisli in se nanje spomni, pa boš pošteno živel.

D v e h r e č i na jutri ne odlagaj: POBOLJŠANJA in DOBREGA DELA. Odlašanje je vsega dobrega najhujši sovražnik. Za današnji dan vemo, da ga imamo, če bomo imeli jutrajšnji dan, ne vemo.

MOJ E D I N I . . .

I. Burnik

Spet minil je dan.

"Jutri" bo povsem drugačen.

Do sedaj: Delo, skrb, bojazen,
za plačilo godrnjanje.
Dvakrat...

Končno: le da se oddahnem!

Toda ne, ne, ne —

(in še ne spim.)

Razen naju
tega nihče ne razume —
Hvala TEBI, dobri BOG!



Miklavž in spremstvo
v Wollongongu 1961

KRATEK ORIS SLOMŠKOVEGA ŽIVLJENJA

P. Odilo

ANTON MARTIN SLOMŠEK JE EDEN NAJ-
VEČJIH slovenskih mož, če ne sploh največji. Ro-
dil se je na Slomu, prijaznem gričku ponkovske
(Pónikva) fare. Bilo je 26. sept. 1800. Prve šolske
nauke je Slomškov Tonček dobil pri tedanjem pon-
kovskem kaplanu, g. Jakobu Prašnikarju, ki je
vodil zasilno šolo.

O veliki noči 1814 je Tonček stopil v tretji
razred nemških šol v Celju, jeseni istega leta je
začel z latinskimi razredi v gimnaziji.

Dokončal je gimnazijske študije v Ljubljani,
Senju in Celovcu.

Leta 1821 je stopil v celovško bogoslovje in
po dovršenem tretjem letniku prejel mašniško po-
svečenje 8. sept. 1824.

Jeseni 1825 je postal kaplan pri Sv. Lovrencu
na Bizeljskem, po dveh letih so ga premestili k
Novi Cerkvi pri Celju, kjer je ostal zopet dve leti.

Od leta 1829 do 1838 je opravljal službo duhov-
nega voditelja (spirituala) v celovškem bogoslovju.

Tedaj so mu poverili višje mesto: postal je
nadžupnik, dekan in nadzornik ljudskih šol v Vu-
zenici ob Dravi. Po štirih letih so ga imenovali za
kanonika lavantinske škofije, ki je imela takrat

svoj sedež v št. Andražu na Koroškem.

V aprilu 1846 je postal mestni župnik, dekan
in opat v starodavnem Celju, toda že po enem me-
secu nove službe so ga izvolili za škofa v št. An-
dražu. Škofovsko posvečenje je prejel na praznik
slovanskih apostolov 5. julija 1846.

Kot lavantinski škof je leta 1851 ustanovil sve-
tovno znano bratovščino sv. Cirila in Metoda za
zedinjenje slovanskih narodov s katoliško Cerk-
vijo.

Leta 1859 je prenesel škofijski sedež iz št.
Andraža v Maribor in s tem rešil slovenstvo onkraj
Drave in Mure.

Umrli je Slomšek v Mariboru 24. sept. 1862 —
praznujemo torej letos stoletnico njegove blažene
smrti. Njegovi telesni ostanki so dolgo počivali v
posebni kapeli na mestnem pokopališču, med drugo
svetovno vojno so jih prenesli v grobnico frančiš-
kanske bazilike Matere Milosti. Slomškov grob je
zdaj prav pod Marijinim glavnim oltarjem.

Slomšek je naš veliki škof, voditelj, buditelj
in vzgojitelj slovenskega naroda na splošno. Kot
plodovit pisatelj, šolnik in pesnik je v slovensko
njivo zarezal čudovito globoke brazde.



Božič tipka

★ BOŽIČNI PRAZNIKI SO MINILI. Bilo je dosti dela in se še zdaj nisem oddahnil. Danes pa mi je prišlo na misel, da bo kar kmalu — velika noč. Menda res čas v Avstraliji hitreje teče, kot pa je tekel doma... Leto je okrog kot bi mignil. Sicer se bom še nekaj dni motil in pisaril lansko letnico namesto nove, a to prav nič ne spremeni dejstva, da smo v letu Gospodovem 1962. Srečno novo leto vsem! Naj bi bilo zares blagoslovljeno za našo izseljenko skupnost!

★ Mislim, da ni nikogar v Melbournu, ki se je udeležil polnočnice na prostem, pa bi ne odnesel od nje najlepših spominov. V dneh po božiču sem dobil najmanj trideset telefonskih klicev iz vseh delov mesta, tudi od ljudi, ki jih doslej nisem niti poznal. Hvala za čestitke, a zasluga gre vsem, ki so mi pomagali organizirati in izvesti našo sveto-nočno proslavo. Fantje našega slovenskega hostela so se res potrudili okrasiti dvorišče, da je bilo kot pravcata cerkev: oltar, velika razsvetljena zvezda nad njim, zelenje in cvetje... Tudi prebarvali so, kar je lesenega na dvorišču, da je bila celotna slika še lepša. Pevci so lepo zapeli in jih tudi avstralski gostje niso mogli prehvaliti: naša božična pesem je donela daleč okrog. Udeležencev polnočnice je bilo od 700 do 1000, bližje številko je pa težko postaviti. Samo obhajil sem razdelil nad 400.

Kapelico Marije Pomagaj smo izpraznili, ker smo klopi porabili na dvorišču. Sem pa v njej spovedoval do polnoči. Deset minut pred polnočjo se je po zvočnikin oglasilo slovensko potrkavanje, ki se je opolnoči prelilo v tiho in v srce segajočo pesem naših pevcev: Sveta noč, blažena noč... Jaz sem medtem prinesel kip Jezuščka v jasli nad oltarjem med kipa Marije in Jožefa ter jaslice blagoslovil. Nato je sledila polnočnica.

Če Bog da, bo drugo leto polnočnica na našem igrišču, kjer je prostor še večji. Fantje se že menijo, kakšna naj bi bila votlina z oltarjem. No, pa za enkrat dosti o tem.

★ Najbolje bo, da se spravim na krste in poroke, sicer mi bo morda zmanjkalo prostora. Če bo p. urednik res moral zmanjšati strani listu, kot je omenjal v pismu naročnikom, bo moralo biti tudi tipkarije manj. No, morda bodo pa naročniki le pravočasno poravnali svoje dolgove listu in še kaj dodali za sklad ter pridobili kaj novih naročnikov, da se bodo "Misli" spet dvignile iz finančnih težav. Škoda bi bilo, da bi splošna kriza prizadela tudi naše skupno glasilo. Vsi radi beremo, le kadar je treba seči po tisto nesrečno funto naročnine enkrat na leto, je toliko nepotrebne odlašanja in barantanja...

★ Krščevali so od zadnjega poročila pri nas sledeče družine: Dne 26. novembra je bila v Glenroyu krščena Majda, hči Angela Leban in Marije r. Krivec. — Deveti december beleži krst pri Mariji Pomagaj v Kew: Stanko Peter bo ime sinku Viktorja Javernika in Ane Marije r. Hočevanar. — Ta dan smo na istem kraju krščevali Marijanco, hčerko Ivana Retlja in Gertrud Renate r. Korge. — Naslednji dan je bil krst v Geelongu in sicer v družini Emila Kodre in Romane r. Jamšek. Emil je znan med geelongškimi in melbournskimi Slovenci, saj je bil dolgo predsednik geelongškega Slovenskega kluba in je še vedno aktivni član odbora. Njegovi hčerki bo ime Vida Romana. — 17. decembra pa spet krst pri Mariji Pomagaj: Igor Alojz je ime fantku družine Alojza Seles in Teodore r. Čeligoj. — Dne 23. decembra sta bila kar dva krsta v Geelongu: Sonja je prvorojenka Marjana Rožanca in Ane r. Wdowin, Srečko Jernej pa je sinko Marjana Kontelj in Ivanke r. Bole. — Na božično vigilijo je pri Mariji Pomagaj dobila Marijino ime hčerka Rafaela Šabec in Jožice r. Grč. — Na Štefanovo je bil krst v cerkvi sv. Krištofa, Airport West: Loretta bodo klicali novo hčerko v družini Nina Burloviča in Brune r. Jelenič. — Dne 27. decembra pa spet krst pri Mariji Pomagaj, kamor so prinesli Franca Jožefa, prvorojenca Jožefa Kastelic in Slave r. Zajc. — Na zadnji dan leta je bila

v Marijini cerkvi v Ascot Vale krščena Ana, hči Ivana Vadrnala in Štefanije r. Fabec. V Clifton Hillu pa je ta dan pri krstu zajokala Magda, hčerka Antona Tomšiča in Ivanke r. Ludvik. — Novo leto pa smo začeli s krstom pri Mariji Pomagaj, kjer je krstna voda občila Margaretto Marijo, hčerko Anteja Trošiča in Marije r. Sosič. — Srčne čestitke vsem družinam! — Nekaj krstov sem, mislim, izpustil, ker nimam točnejših podatkov. No, bodo pa drugi prvi na vrsti.

★ Dne 2. septembra sta se v St. Albansu poročila Sonja Zitterschlager in Charles Vella. Sonja je bila rojena v beli Ljubljani, ženin pa je iz Malte. — 16. decembra je bil vesel dan za naš slovenski hostel: Pri Mariji Pomagaj sta bi obljubila zvestobo Slavko Kregar in Anica Činč. Ženin je iz D. Zemona pri Ilirski Bistrici, nevesta pa iz Bakovcev v Prekmurju. Oba sta prišla v naš hostel že pred enim letom: Slavko je sin gospe Kregarjeve, ki nam že vse leto tako domače gospodinji, Anica pa ji pomaga v kuhinji in skrbi za snago po naši "graščini". Bila sta zaročena že v Nangwarryju, S.A., kjer je živel prej Kregarjeva družina in še zdaj žive Činčovi. Poroke se je poleg vseh fantov hostela udeležilo okrog trideset gostov. Tudi Činčova mama je bila med nami, da je blagoslovila svojo hčerko pred odhodom v cerkev. Na mnoga leta, Slavko in Ančka! — Dne 27. decembra sta se pri sv. Jožefu v Elsternwicku poročila Rozina Stanko in Franjo Tkalečevič: nevesta je iz Trnja, župnija Črenšovci v Prekmurju, ženin pa je iz Liplja, hrvaškega rodu. — Naslednji dan pa je bila slovenska poroka pri Sv. Janezu v East Melbourne, kamor je Janez Brabušnik, doma iz župnije Sv. Lenarta v Slovenskih Goricah, popeljal pred oltar svojo nevesto Ellen Beckmann, po rodu iz Salzburga. — V Marijini cerkvi v Hawthornu pa sta si ta dan podala roke Marian Nanut in Milena Truden. Ženin je bil rojen v Podcerkvi, župnija Stari trg pri Rakeku, nevesta pa je bila rojena v Coy-la-Forêt, Francija, četudi je z dušo in telesom Slovenka. — Dne 30. decembra smo imeli slovensko poroko v South Yarru: Jožef Hribar je obljubil zvestobo Mariji Samsa. Ženin je iz fare Trnje, Slovensko Primorje, nevesta pa je iz Šembij, fara Knežak. — Druga poroka tega dne je bila v North Fitzroyu: Ivan Bara, doma iz Hotize, Prekmurje, je dobil za ženko Marijo Gramc, rojeno v Hrastju, župnija Cerklje na Gorenjskem. — Tretja poroka pa je bila v stolnici sv. Patrika v Ballaratu, kjer je bil ženin Stanko Mamilović, nevesta pa Vera Kovačič. Ženin je iz Jelovice v Istri, nevesta pa iz Zajelšja, župnija Pregarje. — V St. Albansu pa je ta dan stopila pred oltar Elizabeta Čar, rojena na Jesenicah. Za ženi-

na si je izbrala Petra Grziwotza, rojenega v Nemčiji. —

Kar dosti parov, kajne? Bog jih živi in jim pomagaj, da ne pozabijo na svoje obljube pred oltarjem božjim!

★ Na Novo leto smo imeli spet pete litanije z blagoslovom pri Mariji Pomagaj. Kar dosti nas je prišlo in dobro smo peli. Rojaki radi obiskujejo avstralske Brezje. Naj še enkrat povem, da je kapela vsak dan odprta in jo lahko obiščete kadar koli. Tudi nekaj pisem od rojakov z dežele sem dobil, v katerih me prosijo, naj namesto njih prižgem svečke pri Mariji Pomagaj.

Naslednje pete litanije z blagoslovom bodo v naši kapeli na svečnico (petek 2. februarja) ob pol osmih zvečer. Vabljeni!

★ O fantku sem slišal, ki mu je dala mama šest penijev, naj jih da v cerkvi, kadar bodo pobirali. Ko pa je prišel naš Ivan do njega s krožnikom, ni in ni hotel dati denarja iz rok. Ata in mama sta mu prigovarjala, on pa ne in ne. Tiščal je novce v drobnih prstkih in najbrž mislil na sladoled, ki bi ga lahko z denarjem kupil. Končno je kar na glas povedal: "Saj Jezušček ne potrebuje več denarčka, ko je že umrl na križu..."

Eden Jernejčičevih dvojčkov (ali Stanko ali Janez, ne vem povedati, ko jih vedno zamenjavam) se je pa ob pogledu na Jezuščka naših velikih jaslje spomnil, da sem mu pokopal svoj čas malo sestrice. Kakor je podobna, mi od takrat ne zaupa, kajti plašno je vprašal mamico: "Kaj bo pater tudi Jezuščka dal v jamico?..."

★ Rad bi objavil še imena ostalih darovalcev za našo podgrajsko zastavo: Emilija Kregar je darovala še eno funto. Po deset šilingov pa so darovali še: Franc in Draga Vadrnal, Emil in Vida Vadrnal, Marjan in Amalija Vihtelič, Ivan in Štefanija Vadrnal, Alojz in Marija Valenčič, Mario in Marija Jaksetič, Franc in Albina Jaksetič, Herman in Milka Jaksetič, Rudolf in Milka Jaksetič, Edvard in Jožefa Hrvatin, Anton in Ivanka Brožič, Franc in Karmela Brne, Maks in Marija Štavar, Alojz Šuštar, Ivan Rutar, Slavko Rutar, Franc Proser, Anton Fabec, Ivan in Amalija Maljevac ter Anton in Marija Brne. — Bog plačaj vsem Podgrajčanom! Enkrat bi jih rad vse spravil skupaj, da bi se slikali okrog svoje zastave. Imeli bi lep spomin zase in tudi za domače v domovini.

(Konec str. 10)

IVAN BURNIK SE OGLAŠA

Devin, 18. 12. 1961

Cenjeni p. urednik: —

Ravno sem se lepo privadil brezdelju in glajenju trebuščka, pa me je žena (Oho, kaj slišimo! — Ur.) dregnila v rebra, da me je skoraj s stolice prevrnila: "Hej, ali ne boš nič napisal za MISLI?"

In sem se spomnil one šmetane obljube...

"Kajpak", sem bolj zabundal kot izrekel.

No in — ker me vsi priganjate in me neki prijatelj iz Avstralije vleče za rokav, naj se vendar zbudim, zaenkrat skušam ugoditi.

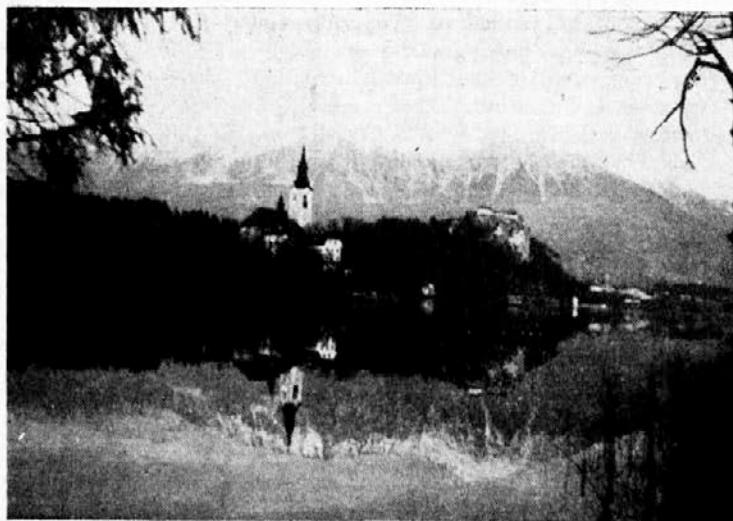
Kaj naj napišem? Najprej to:

Ali ste že vedeli, da je cerkev na Bledu poglala korenine? Pričujoča slika naj vas prepriča,

bogastvo, ki se ga ne more naučiti in ne dokončno dojeti nobena pesniška duša!

Ogledal sem si otoško cerkev. Razumljivo, potem bi si bil rad ogledal tudi ono pod gladino. Pri vходу je vratar zahteval izkaznico. Vprašal sem: Kakšno izkaznico? Partijsko, pravi on. S seboj nisem imel niti državne, kaj šele partijsko! Vsekar sem odšel vesel in si mislil, naj le hodijo partiji v ono cerkev, ki je postavljena na glavo, samo da pravo pustijo kristjanom.

Čas sem imel. Vandal sem križem krašem po naši Sloveniji. Popisati vse doživljaje bi bilo preveč — veliko preveč. Zadržal se bom samo v Topolcu pri Ilirski Bistrici, odkoder je priložena slika. Predstavlja: Novembrski motiv. Koruza in drugi pridelki so pospravljeni. Polja ležijo neizorana. Kmet se stiska k peči in si kuha žganje za zimo, ker so nabrali izredno mnogo sadja.



da je res tako. Zadnjič, ko se je jamarska ekspedicija spustila v triglavsko brezno, je prišla preko glavnih in stranskih rovov v Deveto deželo, kjer so razen drugih bogastev odkrili tudi blejsko podjezersko cerkev. Ko so pa bili naši junaki iz podzemlja zopet na planem, so začeli prav po butalsko modrovati, kako bi po bližnjici v cerkev. In glejte, zraven otočka so zvrtili luknjo v vodo!

Z novembrom hladnim sem objel Gorenjsko. Jesen je že potrgala listje z vej. Nad Triglavom se je toplo smejalo večerno sonce. Beli vrhovi orjaka so se lesketali prav kakor veliki diamanti. Bled! Jezero je spokojno brez diha zapiralo oči. Težko me je zabol el vsak udarec vesel. Vodni trsi so se zamajali, čolnič je odpeljal proti otoku, ki je bil čarobno oblit z večerno zarjo. Romantika, lepota,

STARČEK

Miha je zelo bolan in star.

Kakor vaško znamenje v križadi —
Sam s seboj modruje — ni mu mar
vek, ne čas, ne brestovi nasadi.

Klopca trhla maje se pod njim.

Toliko, da se mu ne sesuje.

Bog ve, ali vidi, ali čuje?

Da umrje z dnevom, se bojim.

I. Burnik

Mamica Kreševič me je prijazno sprejela, me posadila za mizo in mi postregla po topli slovenski navadi. Povedala je, da ima tudi ona sina v daljni Avstraliji. Piše ji redno, je rekla, in od časa do časa jo tudi drugače obdari. Uboga ženica si je obrisala solzo in tiho dahnila: Oh, da bi ga vsaj enkrat še videla!

Zavela je burja, kar zazeblu me je v dušo. Koliko mater je ostalo samih doma! Te naše skromne trpeče ženske si ne želijo nič drugega kot to, da bi se vsaj enkrat v življenju nasmehnile — ob kakem svidenju s svojimi. Bog nam jih blagoslovi! Mama Kreševič mi je našela še tega in onega iz Topolca, ki je zdaj v Avstraliji. Po vseh ji je težko. Vse bi hotela objeti, tako veliko srce ima. Prav srčno pozdravlja vse Topolčane in jim želi vesel Božič in sreče polno novo leto, pa da bi kmalu prišli domov...

Zgrinjal se je mrak. Po blatnih vaških klancih (kjer so ravno s prostovoljnim delom kopali kanale za vodovod) sem se odpeljal bridko zamišljen v boleče občutje, ki ga pozna sleherna mati — v noč.

Skupno z mamico Kreševič tudi jaz voščim vsem polno blagoslova v novem letu.

Ivan Burnik.



47,000,000,000

RECI IN PIŠI: sedem in štirideset milijard ali bilijonov.

Toliko ljudi bi lahko živelo na svetu, je izračunal neki priznan učenjak in objavil svoje dognanje v Ameriki — Fr. Zimmerman.

Vendar je dostavil, da bi morali obdelovati svojja polja po japonskem zgledu. Japonci so jako na tesnem v svoji domovini, znajo pa vsak košček svoje grude sijajno izrabiti.

Zdaj nas še ni niti tri milijarde, pa nekateri že na ves glas kriče, da bo kmalu zmanjkalo hrane za toliko ust in želodcev. In seveda zasmehujejo Cerkev, ki uči, da je umetno preprečevanje spočetij in rojstev velik greh.

Misli, January, 1962

Pa se tudi ni bati, piše dalje ta učenjak, da bi se ljudje kar naprej tako množili kot zadnja desetletja. Da nas je zdaj toliko na svetu kot še nikoli, ne gre zasluga samo novim rojstvom, ampak tudi dejstvu, da ljudje danes dočakajo večjo starost kot včasih. To se pa mora kmalu ustaviti, ker poprečen človekov organizem ne prenese višje starosti kot kakih 85 let. Danes je v ospredju z najvišjo starostjo prebivalstva — Holandija. Vendar si tudi tam poprečen novorojenček ne more obetati, da bo doživel kaj dosti več kot 70 let. Nekateri pač, drugi toliko manj.

Ko bo ponehala rast življenjske dobe ljudi, se bo ustavilo tudi splošno naglo naraščanje prebivalstva na zemlji, zatrjuje ta učenjak v svojih člankih.

Križanje Ekvatorja

P. Odilo

NA LADJI MONTEREY 25. SEPT. 1961. — Moram zopet nekaj napisati: Kar sem doživel, je bilo za mene zelo zanimivo in bo tudi za vas vse, ki boste brali.

Ob 3. uri popoldne na ta dan, bil je ponedeljek, nekako na sredi ladijske vožnje med Havajskimi in Tahitskimi otoki, smo imeli na krovu ladje poseben program, ki smo se ga udeležili skoraj vsi potniki in ladijski uslužbenci. Uradno ime predstave je: "Obred križanja ekvatorja".

Kaj pa je ekvator? Naj zadevo osvežim: Ekvator je dozdevni obroč okoli zemlje ali sveta in sicer na sredi, da je cela dozdevna črta ali krog ekvatorja na vsaki točki enako oddaljena od severnega južnega tečaja ali pola. Od ekvatorja se meri torej zemeljska širina: južno ali severno. Ekvator razdeli zemljo v dve enaki polovici. Ne ekvatorju je zemeljska širina povsod 0 (nič).

Zemeljska dolžina je nasprotno merjena od takozvanega Greenwich meridiana-poldnevnika proti vzhodu in proti zahodu. Meridian je torej dozdevni krog, ki gre skozi tečaj ali pol in skozi zenit gotovega kraja opoldne. Zenit je najvišja točka, kjer stoji sonce opoldne. — Toliko v pojasnilo in pouk.

Naša ladja je imela torej 25. sept. na svoji vožnji prečkati ali prekoračiti ekvator. Ne mislite, da smo morali skakati preko kakšne visoke ograje ali plota! Ekvator je dozdevna stvar, toda znanstveniki ga potrebujejo kot podlago za svoje račune.

Obred križanja ekvatorja na morju ali na velikih rekah je zelo star. Prvo poročilo o takem obredu je iz leta 1529. V bistvu gre za križanja ekvatorja onih potnikov ali mornarjev, ki se prvič vozijo tisto pot. Tu je misliti na nekake novine ali prvine; nekateri imenujejo ta obred tudi "krst", kot imamo Slovenci krst vina: na Martinovo se vino krščuje. Torej leta 1529 je plula ladja Sumatra na otok sv. Dominika (San Domingo) in 11. maja so morali križati ekvator; petdeset novincev je bilo na ladji. Vsi so bili z nekakim trakom ali jermenom zvezani in so tako prišli v ladijsko kapelo in tam je bila za to slovesno priliko peta sv. maša, nato je bil sprevod po ladijskem krovu. Navadno je moral vsak novinec ali prvak za to priliko nekaj plačati. Na koncu je bil slovesni obed. Torej spočetka je imel obred popolnoma verski značaj. Teh obredov so se kmalu vsi oprijeli. Imeli so svoj izdelan pro-

gram za to priliko: Francozi, Angleži, Rusi, Nemci, Skandinavci. Zanimivo je, da so pri maši vedno peli melodijo k o r a l n e maše "Salve sancta Parens" — pozdravljena, s v e t a Porodnica! Tudi obrazec za sv. mašo je bil Marijin. Gotovo no misli in cerkveni pesmi. "Zdrava Morska zvezda!"

Pozneje so se seveda obredi različno razvili. Ponekod so obrede izvrševali le ladijski uslužbenci, drugje zopet sami potniki in uslužbenci mešani med seboj; gotovo pa so samo taki imeli pravico dejansko se udeležavati pri obredu, ki so bili prvičkrat v življenju na taki vožnji. Sčasoma je obred izgubil izključno verski značaj. Zdaj je sestavljen nekako mešano in največ momentov ali točk je vzeti iz rimskega ali pa grškega bajeslovja, mitologije. Zdaj navadno pri obredu nastopata stari rimski bog pomladi in rek Neptun, ki ga imenuje obred "kralja", ne boga. Njegova žena ali kraljica nosi ime "Amfitrita", ki je bila žena grškega boga morja in vode, Pozejzona. Neptun nosi v roki tririgate vile.

Program je navadno sestavljen z ozirom na občinstvo. Tako je bilo leta 1928 na neki francoski ladji. Mlad, krasno oblečen mornar je prišel k poveljniku ter mu naznanil visok obisk: Kralj in bog Neptun pride in njegova žena in sin. Seveda zraven veliko spremstvo, ki je bilo oblečeno v vse razkošje: državni tajnik Neptunov, potem dvorni zdravnik z medicinskimi instrumenti in zdravili, nato dvorski brivec z dva metra dolgo britvijo. V številnem spremstvu je bila kraljica Amfitrita, vsa, vsa v svili in zlatu in z morskimi školjkami. In še ostalo spremstvo.

Neptun je bil sprejet pri poveljniku — seveda se je to vse vršilo na posebnem odru. Neptun je slovesno spregovoril:

"Prišel sem, da te pozdravim ob prihodu v moje kraljestvo in da ti predstavim svojo ženo in svojega sina!" Poveljnik se je priklonil. "Dovoli mi vprašanje po mojem bratu vladarju, po dobrem k r a l j u Juriju." (King George.)

"Ne počuti se dobro", odgovori poveljnik, "kakor bi želel jaz in njegovi podložniki."

"Zelo mi je žal, ko slišim take stvari," odvrne Neptun. "Kako pa je princezinja?"

"Princezinja se imenitno počuti in zdaj vlada kot prestolonaslednica mesto visokega očeta," pravi poveljnik.

"Kako se pa počuti njegova žena?" bi rad znal radovedni bog.

"Slabo, zelo slabo!" odvrne kapetan; "s prestolonaslednico se gledata kot pes in mačka."

"Sem si tako mislil!" prikloni vladar morja, "njena kraljeva visokost naj bi iz moje knjige iztrgala vsaj en list, ki daje pameten nasvet: zažgi

nevoščljivost in ves svet bo v plamenu!"

"Ali imaš, o božanski Neptun, kakšno zdravi-
lo, ki pomaga za hudobno ženo?"

"Tri čevlje dolga palica z leskovega drevesa!
S tem oljem je treba žensko namazati vsako jut-
ro pred zajtrkom četrte ure, v nedeljo pa cele pol
ure."

"Zakaj pa vendar v nedeljo dalje časa kot med
tednom?"

"Zakaj? Zato ker ima babnica v nedeljo več
časa kot druge dni, pa naj tudi malo več časa misli
na svoje grehe in na svojo pokoro!"

RUSKI LJUDSKI HUMOR v treh stopnjah

POD CARJI IN ABSOLUTIZMOM si je ruski
kmet privoščil v svojih smešnicah in duhovitih do-
mislicah posebno graščake. Na primer:

Graščak se je dolgo mudil z doma, končno se
je odločil za vrnitev domov in je sporočil oskrbni-
ku, naj mu pride naproti. Ko se sestaneta, vpraša
graščak: Kaj je novega doma?

"Nič posebnega, le nožič se nam je zlomil."

"Kateri nožič? Zakaj se je zlomil?"

"Vaš žepni nožič, gospod. Zlomil se nam je,
ko smo devali iz kože konja sivca?"

"Zakaj ste sivca devali iz kože?"

"Nogo si je zlomil, pa je poginil?"

"Kako si je zlomil nogo?"

"Ko smo vozili vodo, da bi pogasili gorečo
graščino."

"Kaj? Graščina da je pogorela? Kdaj pa to?"

"Tisto noč, ko vam je umrla gospodična hči."

"Hči da je umrla? Kako se je zgodilo?"

"Umrli je od same žalosti, ker se je nekaj dni
poprej Vaša gospa soproga obesila."

"Tudi to! Zakaj se je gospa obesila?"

"Prišlo ji je na ušesa, da ji postajate nezvest."

Graščak je izgubil sapo, izgubil besedo. Toda
oskrbnik ga je znal potolažiti.

"Drugače je pa na graščini vse po starem, nič
novega ne vem povedati."

Tako so pripovedovali to smešnico v carskih
Misli, January, 1962

"Toda jaz bi rad poznal viteza, ki bi drznil
dati udarec s palico ženski sploh, zlasti pa še kra-
ljici!"

"Nimate na zemlji takega viteza! Vas je lahko
sram. Pošljite torej kraljico k nam na dno morja,
kjer nimamo nobene hudobne ženske, kjer imamo
posebno dolge in ostre škarje, da strižemo ženske
jezike! Kar na dno morja s kraljico!"

Zdaj veste lahko vsi, kakšni so bili ti pogan-
ski bogovi! Zdaj tudi veste, kako se še danes vrši
križanje ekvatorja! Prihodnjič bom povedal, kako
se je meni godilo, ko smo s to ladjo pluli preko
ekvatorja.

časih. Če jo je kdo pripovedoval pozneje, ko so se
časi spremenili in ni bilo več carjev, pa tudi graš-
čakov zmerom manj, se je morala smešnica kon-
čati tako:

"Zakaj se je gospa graščakinja obesila?"

"Zato, ker ji je prišlo do zavesti da je žena iz-
koriščevalca delavskega ljudstva in jo je postalo
sram".

Podobno so se morale pod Stalinom končati
tudi druge stare ruske smešnice, čeprav jim je pri-
siljen konec odkrnil ost duhovitosti in so iz smeš-
nic nastale "propagandnice".

Tako je bilo pod Stalinom. V novejših časih so
pa Rusi že precej pozabili nekdanje smešnice, saj
tudi graščaki gredo bolj in bolj v pozabo. Na nji-
hovo mesto stopajo Stalini in Hruščevi in vsa nju-
na tovarišija. Snovi za nove smešnice je dovolj, le
to je, da zaenkrat še ne smejo v tisk, širijo se sa-
mo od ust do ust, pa še to ne preveč glasno.



ZBORNİK & KOLEDAR

za leto 1962 potuje k nam iz Argentine. Žal, pot je
dolga, vendar mora biti nova knjiga vsak čas tu.

Pišejo, da je letošnji posebno izvrsten in jako
zanimiv. Omenjajo, da je v njem tudi prispevek iz
Avstralije, ki vzbuja posebno pozornost.

Tudi letošnjemu ZBORNİKU je cena v Avstra-
liji samo en funt, kar je za tako zajetno knjigo v
resnici prava malenkost.

Naročajte ZBORNİK na naslov MISLI, za poš-
tino dajate 2 šil. Sydnejčani lahko pridete osebno
ponj k p. Odilu v Paddington, Melbournčani k pat-
ru Baziliju v Kew. Pohitite!



PREDSEDNIK KENNEDY GOVORI DELAVCEM

Dne 3. septembra 1961 so delavske unije ZDA zborovale v mestu Miami, Florida. Na to zborovanje so poslale svoje zastopnike tudi svobodne delavske organizacije iz raznih drugih dežel. Prav tiste dni je dozorel v Ameriki zakon, da ima biti najnižja delavska plača \$ 1.25 na uro (po naše nekako 11 šilingov). Predsednik Kennedy je nalašč šel ta novi zakon podpisat v Miami in je naslovil na zbrano delavstvo dolg govor, iz katerega tu posnemamo le nekaj misli. — Ur.

NI SAMO SLUČAJNO, da si komunisti skušajo osvojiti delavske organizacije. Komunisti vedo, da so ponekod delavci prepuščeni sami sebi, da se nihče ne poteguje za njihov blagor, pa prihajajo k njim komunisti in jim obetajo vsestransko pomoč. Pri nas v Ameriki imamo močno svobodno organizirano delavstvo, zato nihče nima občutka, da je sam sebi prepuščen. In dokler imamo to močno in svobodno delavsko gibanje, je tudi svoboda in varnost naše države zagotovljena. Obenem je v veliko oporo svobodi po vsem svetu.

Silno sem vesel, da vidim danes pred seboj zastopnike delavskih združenj ne samo iz Amerike, ampak tudi iz kakih 30 drugih držav širom po svetu. Upam, da se boste vsi vrnili v svoje domovine z globokim prepričanjem, da je močno delavsko gibanje nad vse važno za vzdrževanje demokracije v vseh deželah.

Nikakor ni samo slučaj, da v Sovjetski Uniji delavstvo že kakih 30 ali več let ni napravilo stavke. Stavke so tam prepovedane. Le kako morejo komunisti po svetu govoriti, da se potegujejo za pravice delavcev, ko pa se pod njimi delavce ne sme javno potegovati za svoje pravice — ne napram delodajalcu in ne napram vladi?

Zahvaljujem se vam kot predsednik Združenih Držav Ameriških za vse vaše sodelovanje pri urejevanju zadovoljivih odnosov med delavskimi unijami in našo vlado. Zahvaljujem se vam tudi za vse vaše delo, ki z njim utrjujete svobodno delavsko gibanje po ostalem svetu. Dokler bo delavstvo svobodno, bodo svobodine tudi države, v katerih se svobodno delavstvo udejstvuje.

Da, mi hočemo vsem državam pomagati, da si priborijo in ohranijo svobodo. Poznamo dežele, kjer je usoda velikih množic v rokah zgolj peščice močnjakov. Nočemo, da tako ostane še nadalje, prav tako nočemo, da bi na mesto tiste peščice močnjakov stopili komunisti. Zdi se, da v nekaterih deželah ni druge izbire: ljudske množice morajo

trpeti pod umazanim kapitalizmom peščice bogatašev, ali pa naj zapadejo sužnosti komunizma. Toda mi pravimo, da je še tretja izbira. Tretja izbira je ta, ki jo imamo mi, in svobodno delavsko gibanje, ki ga vi predstavljate, je najboljši dokaz, da je še tretja možnost. Zato želimo vsem deželem pomagati, da si pridobijo svobodno delavsko gibanje, zakaj prav v tem je največje zagotovilo, da bodo dežele uživale svobodo in korakale z nami po poti resničnega napredka.

Upam torej, da boste storili vse, kar je le mogoče, da se bo svobodno delavsko gibanje krepko razvilo v Latinski Ameriki in drugod po širnem svetu. Mi ne delamo nobene razlike med ljudmi ene ali druge barve, ene ali druge rase, ene ali druge vere. Kakor pri nas doma, tako želimo tudi delavskim množicam drugod po svetu, da bi vsak posameznik imel priložnost za primerno ugodno življenje zase in za svojo družino.

Naše ameriško delavsko gibanje je zmerom imelo pred seboj ta lepi cilj, prepričan sem, da boste ta cilj obdržali pred očmi tudi v bodočnosti.

Tipka ... (s str. 5.)

★ Mesec je tega, ko sem prejel v nabiralniku pismo s ponarejeno štampljko na stari znamki. Moj naslov je bil pravilen, naslov odpošiljatelja pa: 1123037 Tlbfgd St., Ltfdffff, Melb. Na drugi strani kuverte je bil še pripis: Danger to open! — Nevarno odpreti! Pa sem se vseeno ojunačil v radovednosti, kaj je v skrivnostni kuverti. V njej pa sem našel — pet funtov z listkom brez podpisa. Na listku je samo pisalo: Od nepodpisanega fantazerja!

Moral sem se smejeti. Pa naj tu velja zahvala neznanцу s tako čudnega "naslova". Dar sem zapisal med darove za naše pokopališče.

★ Gospa Pobežinova v Norlane, Geelong, se iz srca zahvaljuje vsem, ki so spremili njenega prerano umrlega moža na zadnji poti in ji stali ob strani v dnevih žalosti. Zahvaljuje se vsem, ki so na grob prinesli cvetja, zlasti geelongskemu in melbournskemu Slovenskemu klubu za poklon vencev. Gospa pravi: V uri žalosti človek šele spozna prave prijatelje.

ZDRUŽENI NARODI IN VATIKAN

OZN — ORGANIZACIJA ZDRUŽENIH NARODOV — se je ustanovila v maju 1945 v mestu San Francisco, California. Ustnovili so jo medvojni zavezniki, ki so se po zmagi nad Hitlerjem sešli na veliko konferenco. Že takrat so se pojavili glasovi, da bi moral biti v novi organizaciji zastopan tudi Vatikan, z drugo besedo; papež. Toda njegovo udeležbo je preprečil baje sam Stalin z znanim zasmehljivim vprašanjem: Koliko divizij pa ima papež?

Ostalo je pri tem, da Vatikan ni udeležen pri vrhovnem vodstvu OZN, toda ustanovili so v okrilju te svetovne organizacije lepo število sekcij ali odsekov, ki so omogočili Vatikanu udeležbo in krepko sodelovanje. In res je bilo in je to sodelovanje Vatikana v raznih sekcijah OZN zelo živahno in obsežno.

Omenjene sekcije so v glavnem nepolitične, bavijo se v prvi vrsti s socialnimi in kulturnimi vprašanji. Vatikan pošilja vanje svoje zastopnike kot "opazovalce sv. Stolice". Zelo vidni in upoštevani so ti "opazovalci" pri odseku UNESCO, ki mu trenutno predseduje katoličan Veronese, zelo znan italijanski javni delavec. Svetovalci sv. Stolice se krepko udeležujejo pri Mednarodnem delavskem uradu (ILO) in njihovo delo močno upoštevajo vsi sodelovci. Prav tako imajo zastopniki Vatikana dostikrat odločilno besedo v zadevah pravnega značaja, v zadevah migracije in dijaških organizacij ter njihovih problemov. Svetovna katoliška študentska organizacija, PAX ROMANA, je med vodilnimi silami v okrilju OZN in iz njenih vrst prihajajo dozoreli možje v vrhovne odbore OZN.

Nepolitični odseki OZN seveda niso neodvisni v svojem delovanju od vrhovnih odborov, ki se bavijo predvsem s politiko vesoljnega sveta. Zato imajo dostikrat vezane roke in včasih ne morejo z delom naprej, razen da študirajo položaj in izdajajo razne zanimive in poučne statistike. Glavni odbori OZN le prepogosto niso nič drugega — zlasti po zaslugi komunističnih članic — kot javne tribune za politično propagando. Spomnimo se, kako je sam Hruščev prišel na glavne seje OZN in se tam vedel, kot bi bil na kakšnem političnem shodu med volilnimi borbami raznih strank. Tako početje jemlje OZN ugled in očitek neresnosti ni iz trte zviti,



Nesreča je pa še posebno v tem, da imajo štiri glavne sutanoviteljice OZN pravico "veta", ki se ga tako rada poslužuje Sovjetska Zveza in z njim le prepogosto prepreči vsako veliko podjetje OZN. To seveda živo občutijo tudi odseki, da njihovi načrti ter cilji obtiče v slepi ulici. Poleg tega dobiva OZN novih in nadaljnjih članic iz vrst novih držav, ki so nastale iz nekdanih kolonij, ki so pa neizvežbane v zadevah svetovnih vprašanj in dostikrat ne znajo ločiti med spori Vzhoda in Zahoda, kaj je svetu v korist in kaj mu je v škodo.

Vse to spravlja delo katoliških zastopnikov in svetovalcev pri mednarodnih ustanovah v velike težave in stiske, da ne morejo uspešno posegati v nujne zadeve socialnega in kulturnega značaja. Ni čudno, da se je med katoličani že več kot enkrat pojavilo vprašanje: Ali se izplača? Ali bi ne bilo bolje, da se Vatikan — oziroma sv. Stolica — do konca umakne in izstopi tudi iz odsekov ONZ, čeprav je iz njih vsaj trenutno nihče ne skuša izriniti. Toda ko je Moskva neprestano na delu, da OZN bolj in bolj izgublja ugled in moč, nujno izgubljajo tla tudi njeni odseki, ki Vatikan v njih sodeluje.

Nasprotni glasovi namreč kličejo katoličanom v spomin, kako je bilo pred desetletji, ko je Cerkev s svojimi znanimi papeškimi enciklikami posegla v socialna, zlasti delavska vprašanja. Takrat so tudi mnogi rekli, da to ni njeno polje, naj lepo mirno oznanja vero, razpravljanje o kapitalizmu, socializmu in takih rečeh pa prepusti drugim. Vatikan ni bil tega mnenja in danes vemo, kako velike reči je Cerkev dosegla prav na socialnem polju. Danes je ves svet ena sama enota, tako čuti Vati-

(Konec str. 22)

ODMEVI NA PLOŠČO:

SLOVENSKI BOŽIČ

(P. Odilo)

NOVA GRAMOFONSKA PLOŠČA, ki je pred božičem izšla v Sydneyu, je imela zmagovito pot v slovenske domove širom po Avstraliji. Prva zaloga je mimogrede pošla, brz je bilo treba naročiti novo. Kako so naši ljudje ploščo sprejemali, najbolje povedo njihove lastne besede, govorjene in pisane.

Fant piše: "Odkrito povem, da še nisem bil v cerkvi, kar sem v Avstraliji. Dobil sem pa Vašo božično ploščo. Najmanj desetkrat sem jo že navil in vselej me je ginila. Zamislil sem se na dom v Sloveniji, na dobre starše, in sklenil sem, da pojdem letos k polnočnici in tudi k zakramentom. Vaša plošča je moja rešitev..."

Mlad mož je osebno povedal: "Pater, zaprem se v sobo in denem vašo ploščo na gramofon. Sam hočem biti, da vse natanko premislim. In je kaj premišljovati. Vaša plošča je prava misijonarka med nami avstralskimi Slovenci. Da ste le mogli vse tako lepo skupaj spraviti! Hvala, hvala, da ste prišli med nas!"

Slovenska žena piše: "Dragi pater! Vsako leto sem se božiča tukaj v Avstraliji bala, tako me je vselej za praznike prijelo domotožje. Kar bolna sem bila od želje po domu in od nepozabnih spominov na domačo hišo in na obrede praznikov. Za letošnji božič bom pa zopet srečna. P. Odilo, prinesli ste velik kos domovine s to ploščo med nas. Prisrčna Vam hvala v imenu vseh Slovencev. Letos se božiča resnično spet veselimo."

Ista žena je dala ploščo poslušati svoji avstralski sosedji. Z zanimanjem in ginjenjem jo je poslušala in jo tudi — sama zase naročila. Izrekla je željo, da bi ji besedilo pretolmačili v angleščino.

Slovensko dekle mi je zaupalo: "Čisto sem premagana od prelepe vsebine božične plošče. Kakor da je blagodejna rosa namočila grede mojega srca. Ne veste, kako je težko za dekleta obdržati ravnost, da bi zmerom veljalo: 'bo slovelo slovensko dekle'. V domovini je kljub vsemu čuvalo nad nami materino oko in nas varovala očetova roka. Tukaj pa, kako je včasih težko! Božična plošča nas je

dvignila. Sem že pisala mami, kako lep božič bom letos imela."

Otroci mi čebļajo: "Jaz sem se že skoraj vse pesmi naučila s plošče in tudi vse razumem, kar na plošči govorijo. Tisto deklico posebno rada poslušam, ki je Jezuščku prinesla v dar svojo punčko, fantek pa jabolko. Kadar nam plošča igra, z mamu skupaj pojemo. Mama ima ploščo posebno rada, pa tudi atek je zelo resen, kadar posluša..."

Starček mi je povedal: "Ni mogoče povedati, kako je hudo, ko mora star človek po svetu in pretrgati stike z ljubo slovensko zemljo. Kot suha odsekana veja se zdim sam sebi. Posebno hudo je o praznikih, ko ni naše slovenske pesmi. Zdaj je prišla ta ljuba božična plošča, ki mi bo marsikaj nadomestila. Skušajte nas razveseliti tudi s kako velikonočno in šmarnično ploščo bomo enako hvalni..."

Mož, ki ni Slovenec, ima pa slovensko ženo, piše po angleško: "Dear Father: — Much news is here not as things go their normal way, but last week we got a lovely surprise when a record arrived with a full Christmas program in Slovenian. Mum is very happy with it and now there is Christmas every night in our home. Now I wonder if there are more religious records of Easter, Good Friday etc. It they are we would love to get them, too. We wish you a happy Christmas..." (Veenstra.)

Tako in podobno od raznih strani.

Na sveti večer smo slišali odlomek programa z naše nove plošče na sydneyskem radiu. Jasno so zadoželi slovenski zvonovi in mehko se je oglasila slovenska melodija: Rojen je Rešenik! Napovedovalec je tudi lepo povedal, kje je Slovenija in odkod je slovenska pesem.

Od druge zaloge plošč je nekaj komadov ostalo. Če bi še kdo želel, lahko ploščo naroči na naslov:

P. Odilo Hajnšek
66 Gordon St.
Paddington, N.S.W.

IZ DNEVNIKA

I. Burnik

Mislim — sanjam — upam — — —

Tega nihče ne razume —

Lahko noč!

ŠTUDENTARIJA PRED 80 LETI

Za predpust nekaj veselega. To namišljeno študentovsko pismo iz leta 1882 je objavil dr. Jože Debevec v svojem delu "VZORI IN BO-JI." Pa dajmo ob tem branju tudi mi nekoliko osvežiti svoje poznanje slovenske literature in se obenem nekoliko pozabavati. — Ur.

Ljubi prijatelj: —

JUTRI BO ŠOLE PROST DAN, zato ti utegnem nocoj nekoliko popisati, kako je letos — v četrti šoli.

Najprijetnejše urice imamo pri profesorju slovenščine (Marnu.). Slovince se ne učimo več, čisto nič je ne pogrešam. Zato pa mnogo čitamo in deklamiramo. Čitamo "Babico", ki jo je češki spisala Božena Nemceva, prevedel na slovenski jezik Cegnar. Seveda vsi ne poslušajo. Skoro vsako uro gre kdo deklamirat. Deklamiramo lahko vse, kar hočemo.

Zadnjič je stalo kar enajst mož pred klopmi. Deklamirali so "Prešernov god v Eliziju", ki ga je spisal Josip Stritar. Morda si ga že čital? Naši slovstveni prvaki: Vodnik, Trubar, Cojz, Linhart, Čop, Kopitar in Metelko čestitajo tam v Eliziju Prešernu za god; vsak ga proslavlja po svoje. Da, še celo Homer, Petrarka in tudi Goethe pridejo ter ga pozdravljajo in Petrarka si sname lavorov venec z glave ter ga položi Prešernu na glavo.

Vse to so storili tudi moji sošolci, prav izvrstno so pogodili vsak svojo vlogo. Toda potrpi! Najboljše šele pride. Stritar je zapisal, da je imel Prešeren v kotu spravljen košek, poln sladkega vinca in pa pristnih mesenih klobas in svinjskih krač, in da so vsi ti prvaki posedli okrog koša ter jedli in pili. In tako so moji sošolci-deklamatorji mislili, da morajo natanko tako izvršiti, kakor je v knjigi zapisano. In tako privleče Frolan, ki je imel vlogo pesnika Prešerna, iz rokava par suhih klobas, iz suknje pa steklenico vina. Že so si hoteli v miru gori pred katedrom razdeliti jed in pijačo in že je sošolec, ki je igral Kopitarja, zaklical:

"Kako prijetno to po grlu praska!"

Tedaj poseže vmes profesor ter jih razpodi, češ: "Jedli pa že ne boste v šoli!"

Najlepši del Prešernovega godovanja se torej ni izvršil v redu. Morali so prehitro oditi. Vendar

Misli, January, 1962



so po uri, ko je profesor odšel, prizor igrali do konca. Čop je držal kozarec v roki in klical:

"Po mojem grlu je že zopet suša,
še en kozarec, o krščanska duša!"

Metelko je pristavil:

"Kosmata kapa! Meni leze v lase!"

A Prešeren mu je hitro odgovoril:

"Gospod, tu kos prigriznite klobase!"

In Vodnik je napil:

"Bog živi našo zlato domovino,
ki daje tako jed in tako vino".

Cojz je vzkliknil:

"Bog živi večno našega Prešerna,
ki bil je zlata duša in izvrna!"

In izgovorili so še vsak svojo napitnico, kakor so se je bili naučili. Zadnjo besedo je imel Trubar:

"Bog živi vse na tem in onem sveti,
ki so za narod svoj v resnici vneti!"

Končal se je god popolnoma tako, kot je zapisano. Za sklep so namreč zapeli one tri napitnice: Pridi, Gorenjc... Prijatli, zdaj... in Bratci veseli vsi... — (Pride še v februarju.)

MERE — PRIMERE — RAZMERE — ZAMERE

V EVROPI SMO POZNALI mere po metrih, decimetrih, kilometrih, v Avstraliji primerjamo te mere z inčami, yardi, miljami... s težavo se bavimo s tem primerjanjem... nehoti zamerimo Avstraliji, da je še tako nazadnjaška... nič dobro se ne počutimo v teh razmerah.

Isto je z avstralskim denarjem... isto je z avstralskimi votlimi merami, isto z uteži. Vse drugače kot smo vajeni iz domovine, sploh iz Evrope.

Resnično pogrešamo decimalni sistem, sami Avstranci si ga žele, obenem se boje silnih stroškov, ki bi nastali, ko bi bilo treba vse dosedaj veljavno preurediti, preračunati, prepisati, prerisati, pre... pre... preongaviti. Pravijo, da se bodo prej ali slej le lotili tega posla, saj jim drugega ne kaže. Zavedajo se, da je že ves ostali svet presedlal v decimalni sistem, le angleško govoreče dežele se drže svojih mer, ki pa tudi niso niti med seboj vse enake. Nekatere so vsaj glede denarja že uvedle decimalke, druge pa še tega ne. Vse pa namerjajo to napraviti.

Naurejene razmere glede primerjanja mer in pogostnih medsebojnih zamer segajo nazaj v začetek civilizacije. Ko je Noe gradil svojo ladjo, njegovi tesarji niso poznali metra. Imeli so "vatel", ki je pomenil dolgot moške roke od komolca do konca srednjega prsta. Zato tudi ime "komolec". Toda vsi moški niso niti takrat imeli enako dolgih rok.

Neki angleški kralj v 11. stoletju tudi ni poznal metra. Angleži so merili z "yardi" in se prepirali, kako je prav za prav yard dolg. In je kralj odločil: Od mojega nosu do konca prstov na roki. To je obveljalo, toda ob vsakem nastopu novega kralja se je yard nekoliko podaljšal ali pa skrajšal...

Tudi litra nekoč niso poznali. Kako so pa merili tekočino? Zelo različno. Starim Egipčanom je služila za nekakšno enoto množina tekočine, ki jo more en človek držati v ustih. Seveda niso usta pri vseh enaka — za to mero je bilo spet treba veliko primerjanja in v takih razmerah ni bilo mogoče živeti brez — zamer.

Kako so pa ljudje iznašli meter? In kaj je sploh meter? Lahko bi rekli: Čarovna palica, ki naj bi odpravila neurejene razmere, ustavila zamere in na pravila primere mer nepotrebne. Ostale naj bi samo — mere!

Pa je meter star komaj dobrih 150 let. "Iz-našli" so ga Francozi. Nekomu je padlo v glavo — bila je čudno rešilna misel! — da bi desetmilijonski del razdalje od zemeljskega ekvatorja do tečaja (naj že bo na sveru ali jugu) sijajno nadomestil

vse yarde in vatele in komolce in kar je bilo še takega v merah, primerah, razmerah in zamerah tistih časov. Napravili so tako dolgo palico iz platine in iridija, jo zaprli v zaboj, kjer mora biti temperatura vedno enaka — in po dolgosti te palice so začeli izdelovati metre. Kar meri manj kot meter, se deli na desetine — decimetri, centimetri, milimetri. Kar je večjega, se množi z 10 in 100 in 1000. pa je vseh primer in zamer v takih razmerah — konec. Da ostanejo mere tudi res povsod enake, gredo od časa do časa v Pariz na novo merit, kako dolgi morajo biti metri. (S tem ni rečeno, da Avstranci nikoli ne gredo v Pariz. Če nimajo teh opravkov, si najdejo kaj drugega.)

Meterski sistem so prenesli tudi v votlinske mere in na tehničnice. Kaj je "liter"? Kubični decimeter! Kaj je kila ali kilogram? Teža čiste vode, ki jo drži liter! No, pri denarju se meterski sistem ni dal uporabiti, pač pa decimalni.

Če ne bo zamere, dam za zaključek primero, ki bo pojasnila težke razmere, ki smo v njih zaradi neenakosti mere. V neki mlaki je 123 milijonov, 456 tisoč, 789 kubičnih inč vode. Koliko galonov je to in koliko ta voda tehta?

Še tako težko križanko boš rešil prej kot ta račun!

Če pa vprašam: V neki mlaki je 123 milijonov, 456 tisoč, 789 kubičnih centimetrov vode — koliko je to litrov in koliko ta voda tehta?

Igraje boš odgovoril: To je 123, 456.789 litrov in voda tehta 123,456.789 kilogramov.

O, te razmere in primere in zamere z merami!

Komaj že čakamo, da bi Avstralija izvedla svoje namere, upoštevala razmere in uvedla — brez vsake zamere — enotne decimalne mere. — Notus.

DAROVI ZA MISIJONARJA P. PODRŽAJA

£ 5-0-0 Tone Žitnik, Franc K.;

£ 3-0-0 družina Skubin;

£ 1-0-0 Neimenovana;

£ 0-10-0 J. Štemberger, Franc Uršič;

£ 0-5-0 dr. M. Colja., Neimenovan.

Te darove skupno s prejšnjimi sem poslal v znesku £32 g, misijonarju po banki dne 3. jan. 1962. Prisrčna hvala darovalcem, ostalim se priporočamo. — Ur.

Z Vseh Vetrov

JANEZ XXIII. IN NIKITA HRUŠČEV sta si izmenjala voščila. Prvi korak je napravil Hruščev. Voščil je papežu srečo za njegovo 80letnico in izrekel željo, da bi njegovi naporji za svetovni mir imeli dober uspeh. Papež se je zahvalil in izrekel enako željo Hruščevu. Ta izmenjava voščil je vzbudila po svetu precej pozornosti. Bilo je pač nekaj novega. Nekateri so začeli ugibati, kaj naj bi pomenilo. Vatikanski krogi so pa ustavili ugibanje s kratko izjavo, da je bila vsa zadeva zgolj stvar uljudnosti in samo dokaz več, kako radodaren je Hruščev s sladkimi besedami na levo in desno.

VESOLJNI CERKVENI ZBOR, ki ga Cerkev skrbno pripravlja že tri leta, se bo sešel v letu 1962, izjavlja papež Janez ob novem letu. Gotovo bomo kmalu zvedeli, kdaj se bo uradno začel. Imenoval se bo "drugi vatikanski" — prvi vatikanski se je vršil leta 1870. V vrsti vseh dosedanjih vesoljnih cerkvenih zborov bo pa letošnji dobil številko 21. Že med pripravami za ta zbor je bilo veliko zanimanja med vsemi kristjani in tudi nekristjani. Ko se bo pa v resnici vršil, smemo pričakovati, da bo za dolgo časa vzbujal pozornost prve vrste po vsem svetu.

ORGANIZACIJA ZDRUŽENIH NARODOV preizkuša svojo moč. Včasih z večjim, včasih z manjšim uspehom. Tu pa tam se zazdi, da je njena moč komaj zaznavna. Razne države, ki so same članice, gredo svojo pot in se kaj malo menijo za glasove iz New Yorka. Spet in spet se pojavi vprašanje: Ali ima OZN sploh kakšen pomen, ali bodo ostali skupaj ali se počasi razšli? Nekatere članice pritiskajo na to, da bi se organizacija reorganizirala, toda mnjenja o tem, kako naj se reorganizira, se ne ujemajo. Da je pa treba OZN držati in ohraniti, za to so menda le še vedno vse. Vse kaže, da bo organizacija obstala in delovala naprej, čeprav nima pokazati lahko otipljivih uspehov.

INDIJSKI PREDSEDNIK NEHRU je pred koncem leta 1961 mnoge silno razočaral. Vedno je bil med tistimi svetovnimi prvaki, ki so na ves glas obsojali uporabo orožja za medsebojno obračunavanje držav. Portugalska naselbina v Indiji, Goa, zgolj pika za zemljevidu Indije, je obstajala že od 1. 1510 in ni lahko razumeti, zakaj je bila Indiji v tako strašno napotje. Toda bilo jo je treba "osvoboditi", tako so vpili Indijci. Pišejo, da je bila Portugalska pripravljena na pogajanja, toda Nehru je potegnil s tistimi, ki so zahtevali akcijo z orožjem,

in je poslal tja vojaštvo. V nekaj dneh je seveda Goa padla in Indija — je ponosna na svoj "sijajni uspeh". Pika na zemljevidu Indije je izbrisana. Kaj bo zdaj napravil Nehru s precejšnjo liso, ki jo rdeča Kitajska riše v isti zemljevid ob himalajskih gorah? Rdeči namreč trdijo, da je tam gori — kitajski svet. Nehru pa, da ni res..

NEHRUJEV VOJNI NASTOP zoper kolonijo Goa je povečal vojno nevarnost pred pragom Avstralije. Indonezija zahteva zase zahodno Novo Gvinejo, ki jo zdaj upravlja Holandija in prav za prav ni njena kolonija, le v upravo ji je bila izročena po mednarodnem sporazumu. Pišejo, da je Holandija pripravljena na razgovore, toda Sokarno, predsednik Indonezije, bi rad za Novo Gvinejo prelil vsak nekaj — domače in holandske — krvi. Vsaj toliko, kot jo je prelil Nehru za kolonijo Goa. Baj je bilo le 50 mrtvih. Verjetno bi jih za Novo Gvinejo ne padlo dosti več, ker pravijo, da se Holandija ne vleče za Novo Gvinejo bogve koliko, rajši bi pa videla, da bi ob svojem času postala samostojna, ako bi ondotni ljudje tako želeli. Indonezija pa ni voljna poslušati ljudi, kaj bi rekli. Zato jih hoče podjarmiti, preden bi moglo priti do kakga ljudskega glasovanja.

KAKO URADNA AVSTRALIJA gleda na vojno nevarnost ob Novi Gvineji? NEWSWEEK je imel naslednjo opazko: Holanci bi najrajši odšli z Nove Gvineje in deželo mirno prepustiti Indoneziji, pa jih Avstralija zadržuje, češ da bo Indonezija kmalu zahtevala zase tudi avstralski del. Nove Gvineje, če z lahkoto dobi holandskega. Na drugi strani pa dan za dnem beremo dopise v avstralskem dnevnem časopisju, ki obtožujejo Menziesovo vladno, da ne migne s prstom in prav nič ne stori za obrambo dežele spričo tolike vojne nevarnosti tik pred svojim pragom.

SAMO DVOJE POSLANSKIH MEST večine si je s težavo priborila Menziesova liberalna vlada pri decembrskih volitvah. S tako večino je komaj mogloce vladati, pravijo mnogi, zato bo gotovo v nekaj mesecih prišlo do novih volitev. Pa takoj "oglasijo se jih sto", ki pravijo: Čemu nove volitve? Res je verjetno, da bi tedaj zmaga la delavska stranka — z dvema sedežema večine? Pa smo prav tam kot zdaj. Če Menzies težko vlada z dvema glasovoma večine, zakaj naj bi bilo to laže Calwellu? Potrpimo torej tri leta, potlej bomo videli — —

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi, moramo Kristusa kar najbolje poznati!

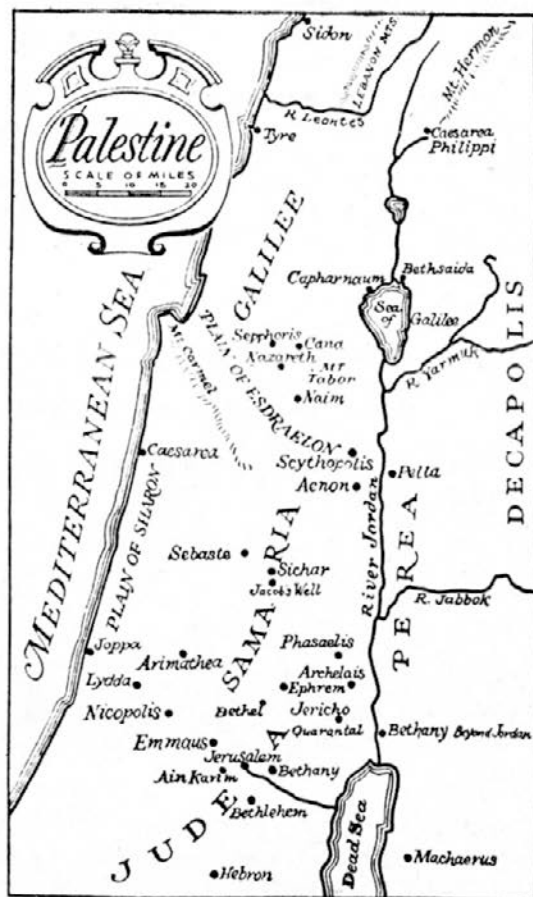
ZAPOREDNO BESEDILO EVANGELIJEV

KER SO ŽE MNOGI POSKUSILI URTDITI poročilo o dogodkih, ki so se med nami dovršili, kakor so nam sporočili tisti, ki so od začetka bili očitvidci in služabniki besede, sem sklenil tudi jaz, ko sem vse od začetka natančno poizvedel, tebi, plemeniti Teofil, to po vrsti popisati, da spoznaš resničnost naukov, v katerih si bil poučen.

GABRIEL OZNANI ROJSTVO JANEZA KRSTNIKA

Bil je v dneh Heroda, kralja Judeje, duhovnik, Zaharija po imenu, iz Abijeve vrste, in njegova žena je bila izmed Aronovih hčera in se je imenovala Elizabeta. Bila sta oba pravična pred Bogom in sta živela po vseh zapovedih in zakonih Gospodovih brez graje. Otrok nista imela, ker je bila Elizabeta nerodovitna in sta bila oba že priletna. Ko je opravljal po redu svoje vrste duhovniško službo pred Bogom, ga je po običaju med duhovniki zadel žreb, da je vstopil v Gospodovo svetišče zažigati kadilo, vsa množica ljudstva pa je ob uri kajenja zunaj molila.

Prikaže se mu pa angel Gospodov, stoječ na desni kadalnega oltarja. Ko ga Zaharija zagleda, se prestraši in groza ga obide. Angel mu pa reče: "Ne



POJASNILA RAZLAGALCEV

S temi besedami (v levi koloni) pričenja svoj evangelij sv. Luka. Vidimo, da je svoj spis posvetil nekemu prijatelju, ki mu je bilo ime Teofil. Kdo je bil, danes ne vemo več. Luka izrecno pove, da je najprej vse natančno poizvedel od še živečih prič, kako je bilo z Jezusom, šele potem je pisal. In pisal je tudi pod vodstvom Sv. Duha in ima tako njegov evangelij tudi božje potrdilo.

V JERUZALEMSKEM TEMPLJU

Judje so Heroda sovražili. Svoj prestol je prejel od rimskih okupatorjev in ga vzdrževal samo s silo. Herod je bil prvi tujec na prestolu kralja Davida. Judje so trdno upali, da bo Bog kmalu poslal Odrašenika in svoj izvoljeni narod osvobodil.

boj se, Zaharija; zakaj uslišana je tvoja prošnja; tvoja žena Elizabeta ti bo rodila sina in daj mu ime Janez. V radost in veselje ti bo in mnogi se bodo radovali njegovega rojstva; zakaj velik bo pred Gospodom. Vina in opojne pijače ne bo pil in s Sv. Duhom bo napolnjen še v materinem telesu. Mnogo Izraelovih sinov bo spreobrnil h Gospodu, njih Bogu; in on sam pojde pred njim z Elijevim duhom in njegovo močjo, da obrne srca očetov k otrokom in nevernike k modrosti pravičnih, da pripravi Gospodu popolno ljudstvo".

Zaharija je rekel angelu: "Po čem bom spoznal to? Jaz sem namreč star in moja žena je zelo v letih?" Angel mu je odgovoril: "Jaz sem Gabriel, ki stojim pred Bogom; poslan sem, da govorim s teboj in ti sporočim to blagovest. In glej, onemel boš in ne boš mogel spregovoriti do dneva, ko se bo to zgodilo, zato ker nisi veroval mojim besedam, ki se bodo spolnile ob svojem času."

Ljudstvo je čakalo Zaharija in se čudilo, da se tako dolgo mudi v svetišču. Ko je pa prišel ven, jim ni mogel govoriti in spoznali so, da je v svetišču videl prikazen. Dajal jim je znamenja in ostal nem. Ko so se pa dopolnili dnevi njegove službe, je šel na svoj dom. Po teh dneh je njegova žena Elizabeta spočela; prikrivala se je pet mesecev in govorila: "Tako mi je storil Gospod v dneh, ko se je ozrl, da mi odzame sramoto pri ljudeh".

ANGEL OZNANI ROJSTVO JEZUSOVO

V šestem mesecu pa je bil angel Gabriel od Boga poslan v galilejsko mesto, ki se imenuje Nazaret, k devici, zaročeni možu, ki mu je bilo ime Jožef, iz nise Davidove, in devici je bilo ime Marija. Ko je prišel angel k njej, je rekel: "Zdrava, milosti polna. Gospod je s teboj, blagoslovljena ti med ženami."

Pri teh besedah se je prestrašila in razmišljala, kaj naj pomeni ta pozdrav. Angel ji je rekel: "Ne boj se, Marija, zakaj milost si našla pri Bogu. Glej, spočela boš in rodila sina, ki mu daj ime Jezus. Ta bo velik in sin Najvišjega; Gospod Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida in bo kraljeval v hiši Jakobovi vekomaj in njegovemu kraljestvu ne bo konca". Marija pa je rekla angelu: "Kako se bo to zgodilo, ko moža ne spoznam?" Angel ji je odgovoril: "Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila; in zato bo tudi Sveto, ki bo rojeno, Sin božji. In glej, tvoja sorodnica Elizabeta je tudi spočela sina v svoji starosti; in to je šesti mesec njej, ki se imenuje nerodovitna; zakaj pri Bogu ni nič nemogoče."

Marija je rekla: "Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi". In angel je šel od nje. (Dalje pride)

Jeruzalemski tempelj je bil edino bivališče božje na zemlji v tistih časih. Samo v njem so se smele vršiti daritve in žrtve Bogu v čast. Vsako jutro in vsak večer so svečeniki darovali eno jagnje na žgalnem oltarju. Veliko Judov je prihajalo pred tempelj in so molili za rešitev Izraela.

Duhovniki so smeli postati samo potomci Jakobovega sina Levija. Bili so razdeljeni v 24 duhovniških vrst, ena od teh je bila Abijeva. Živel so po raznih krajih Palestine in so prišli v Jeruzalem le po dvakrat na leto za teden dni. da so opravljali duhovniško službo. Kdaj naj kdo pride, je odločal žreb. Tako je nekoč prišel v tempelj Zaharija. Samo on je smel stopiti v najsvetejši del templja, kjer je prižgal kadilo. Močno pregrinjalo ali zavesa ga je zakrivala očem molilcev v predvoru. Tedaj se mu je prikazal nadangel in mu govoril, kot beremo v levi koloni.

Zaharijev sin, sv. Janez Krstnik, bo zadnji in največji prerok starega testamenta, imel bo lastnosti enega največjih svojih prednikov — preroka Elija. Zaharija ni prav lahko verjel, kar mu je angel napovedal, zato ga je zadela neprijetna kazen, napoved se je pa vendar izpolnila.

Elizabeta pravi, da ji je Bog odvezl "sramoto pred ljudmi". Judje tistih časov so zaničevali nerodovito ženo, češ da ne bo mogla postati mati obljubljenega odrešenika. Vsaka mati si je to želela, ker bi ji bilo v veliko čast. Evangelist Luka pove, da je Elizabeta pet mesecev molčala o svoji nosečnosti. To poudarja evangelist zato, da naredi prehod k temu, kar se je zgodilo" v šestem mesecu" v Nazaretu.

NAZARET IN ŠE VEČJA NAPOVED

Marija je verjetno bila ravno pri molitvi v hiši staršev Jaohima in Ane. Angelov pozdrav ji ni mogel dati višjega priznanja kot ga je dal: milosti polna — vsa sveta, vsa čista. Izvoljena, da postane Mati Obljubljenega. Taka bo tudi ostala. Čeprav je zaročena sv. Jožefu. Njen mož pa ne bo oče Jezusov, samo varuh ali krušni oče. Saj je tudi on obljubil devištvu. Marija bo spočela in rodila kot nedotaknjena Devica — samo Bog more narediti tak čudež. Naredil ga je, da je njegov lastni Sin — druga božja oseba — k svoji božji naravi privzel tudi človeško. Tako je Jezus res pravi Bog in pravi človek, Marija pa resnična Mati božja.

ORLOVSKI SPOMINI

IZ LEŠČEVJA

Spisal brat Nardžič

Pričujoči "Spomini" so izšli v knjigi leta 1921 v Ljubljani. Opisujejo dogodke kakih 12 let poprej. Tista doba slovenskega narodnega življenja je zdaj že močno pozabljen. Morda ne bo napačno, če jo osvežimo z branjem teh "Spominov". Ta ali oni bo verjetno z zanimanjem bral, čeprav to ni v pravem smislu "povest". Toda ko nam je zmanjkalo Bazilijevega "Tončka iz Potoka", je treba zamašiti nastalo praznino tako ali tako. — Urednik.

Za uvod.

MOJI ORLOVSKI SPOMINI so skozinskoz prepleteni s spomini na dijaško življenje. Zato ne morem pisati o orlovski mladosti, da ne bi neprestano omenjal okolnosti svojega študentovanja.

Ko sem se dobro zavedel, da živim, sem bil dijak, in pod različnimi vplivi sem se začel vneti za ideale, ki so bili čisto študentske narave. Njihova posebna lastnost je po mojem mnenju neka vsesplošnost. Ko se v mladem dijačku porodi zavredna, hotena idealnost, prav za prav sam ne ve, kaj hoče. Ve edino to, da hoče mnogo, nekako vse tisto, kar bi utegnilo spadati pod naslov dobrega in lepega.

Iz tega čisto splošnega "navdušenja" se je v meni in mojih tovariših razvila posebna ljubezen do orlovstva.

"Otroci"

Ob ustanovitvi orlovstva sem bil še "otrok". To besedo sem moral dati med ušesca, ker ima tukaj poseben pomen. "Otroci" med nami dijaki niso nosili tega imena zavoljo mladosti ali majhne postave, ampak zato, ker še niso imeli smisla za organizacijo po tem ali onem "svetovnem nazoru".

V prvi in drugi šoli gimnazije smo bili navadno še sami "otroci". Le tu in tam je bilo najti kako bolj prosvetljeno glavo, ki je že v prvih dveh razredih poznala "organiziranje".

V tretji šoli se je večinoma začela in izvršila ločitev duhov. Pred koncem leta je bila tretja že

preklana na dva tabora — "po načelih". Nekateri so se vendar odločno upirali agitatorjem različnih načel in niso hoteli nikamor pripadati. Med temi so bili zlasti odličnjaki. Ti naši tovariši so ostali "otroci" še dalje, včasih celo gor do pete ali šeste šole.

Jaz sem v tretji stanovan Pred škofijo (v Ljubljani) pri strogi gospodinji Meti. Imel sem sedem sstanovalec, ki so že skoraj vsi odrasli "otroci" letom. Bili so pa vsi na katoliško plat. Med njimi so bili celo prav goreči agitatorji za svoja načela in so "lovili" dijake v svoje mreže.

Zame se je začel prav živahno zanimati sošolec Jokec Gorečnik, ki je bil precej starejši od mene in je menda tudi že en razred ponavljal. Bilo je torej naravno, da ni bil več "otrok".

Neko nedeljo popoldne me je Jokec povabil h krščanskemu nauku k jezuitom. Rekel mi je, da je tam nauk nalašč za dijake. Tudi mi je povedal, da me Meta ne bo silila drugam v cerkev, če bom hodil k jezuitom.

Prav rad sem se vdal. Že sama misel na stanovski nauk se mi je zdela vabljiva. Saj mislim, da se študent v drugi ali tretji gimnaziji najbolj zaveda svojega stanu.

Še bolj me je mikala zavest, da moje obiskovanje krščanskega nauka ob nedeljar popoldne ne bo več pod Metinim nadzorstvom. Saj prav za prav sem dosti rad hodil v cerkev. Le pritisk od strani Mete me je žulil kot jarem. Od dneva, ko sem bil povabljen k jezuitom, nisem slišal nobenega drugega krščanskega nauka v Ljubljani.

Pri jezuitih je imel pater kratek nagovor in litanije. Včasih smo tudi kaj zapeli. Pobožnost je bila jako domača in mikavna. Prihajalo nas je takrat morda kakih trideset.

Nič nisem slutil, kakšne namene ima dobri pater z nami. Seveda je hotel predvsem to, da nas ohrani na pravi poti in da se ne odtujimo cerkvi. Toda v tistih časih nisem še slutil, da bi nekateri dijaki za nobeno ceno ne hoteli zahajati k jezuitom. Mislim sem si, da pač zato ne prihajajo, ker niso povabljeni.

Prav tako mi je bilo neznano, da namerava pater z našo pomočjo ustanoviti dijaško kongregacijo — Marijino družbo. Toda čeprav nisem poznal voditeljevih namenov, sem bil vendar skoraj nevede "v klerikalnih mrežah", kot so se nekateri izražali. Šele mnogo pozneje sem spoznal, koliko hvaležnosti sem tistim "mrežam" dolžan...

★

V šoli smo imeli tisto leto za narovoslovje novega profesorja. Nekoč nam je med predavanjem razvil pred duševnimi očmi veličastno sliko iz narave. Bili so spomini na neki izlet v Savinjske Alpe. Od vidne lepote in veličastnosti stvarjenja je

sklepal na Stvarnika. Razumel sem komaj napol, vendar me je razlaga živo prešinila.

Kmalu po tisti uri mi je povedal sošolec, da je oni profesor "klerikalec" in njegovih čenč ni vredno poslušati. Omenil je tudi njegove "razkazovanje" pri šolskih mašah v nunski cerkvi. Ostentativno ima namreč mašno knjižico v rokah, samo da se baha in prikupi katehetu...

To je bilo zame vse nov svet. Hitro sem se malo razgledal v njem in res opazil, da drugi profesorji nimajo mašnih bukvic. Tudi njihovo splošno obnašanje ni bilo tako, kot učijo katehetje, da je v cerkvi treba.

Vse to mi je dalo misliti in polagoma mi je postalo jasno, da je med katehetom in profesorji, med njegovo uro in njihovimi urami — postavljen skrivnostni zid...

Takrat smo imeli sošolca Metodoviča. Bil je med najslabšimi v razredu, imel je pa izborni namazan jezik. Bil je strasten agitator za "klerikalizem". Vendar nas ni vabil v kakšno cerkev po zgledu Gorečnika, temveč nam je prinašal v šolo "Slovenca", politični dnevnik. Brali smo ga v pavzah. Tu sem imel priliko slišati prve politične debate, ki so razdor v razredu poglobljale. Razdelili smo se v dva tabora: v klerikalce in radikalce.

Nekoč je razrednik zasačil Metodoviča s "Slo-

vencem" in mu ga je izbil iz žepa. Nahrulil ga je: "Ni čudno, da ste tak zrel ptiček, ko vas doma s tako hrano pitajo". Tudi mene je ta krop precej poparil. Čutil sem, da sem sokriv, in bal sem se, da tudi jaz postanem — zrel ptiček. Toda tovariši so me kmalu potolažili, češ da je razrednik zato tako besen, ker je — strupen liberalec.

O sokolstvu in orlovstvu tedaj še ni bilo govora med nami. O zadnjem že zato ne, ker je komaj zagledalo luč življenja. Danes (1921) — po 15 letih — se pa že v prvem razredu ljudske šole zmerjajo in tepejo prezgodaj dozoreli Sokoliči in Orličji. Res, danes že otročiči niso več — "otroci." škoda!

★

Nekako sredi prvega semetra me je vprašal poznan šestošolec, če sem že povabljen na sestanek. Začudil sem se in vprašal, kateri "Stanko" naj bi me bil povabil. Fant se mi je dobrodušno, pa skrivnostno smejal, toda nobene besede nisem mogel več spraviti iz njega. Spoznal sem, da ima tajnost, za katero jaz zaenkrat še nisem zrel.

Nekaj tednov pozneje sem pa vendar prišel — na sestanek. Shajali so se, tajno seveda, "katoliško-narodni" dijaki. Sestanki so se vršili v neki oblačilnici hotela Union. Tako se je zgodilo, da sem kmalu postal popolnoma "naš" — zaupen mož!

(Dalje str. 21)



SLOVENSKO DRUŠTVO "DANICA"

Wollongong, NSW.

LETNO OBČNO ZBOROVANJE našega društva je bilo 10. dec. 1961 v dvorani 100F. Udeležba ni bila, kot bi jo smeli pričakovati. Vendar se je izkazalo, da so imeli navzočni razumevanje za organizacijo in so vzeli občni zbor resno. Upati je, da ne bo nikomur žal, saj ima društvo poleg veselih zabav vzvišene nemene in načrte. O tem bo razpravljala novi odbor na svoji prvi seji 7. januarja 1962.

Novi odbor je sestavljen tako:

Predsednik: Srečko Gajšek,

podpreds. J. Iskra,

Tajnik: J. Božič,

Blagajnik: A. Drmota.

Odborniki: R. Žičkar, J. Horvat, A. Pirnar,

F. Žičkar st. in Fr. Žičkar ml.

Nadzorniki: Viktor Čič, Pavel Arhar, Albin Drole.

Novi odbor sporoča članstvu in vsem rojakom v velikem Wollongongu, da se bodo odslej vršile društvene prireditve v dvorani 100F na Kenny Street (pod trgovino Markus Klark). Dohod do dvorane po Crown St. do trgovine Markus Klark, potem 10 do 12 korakov po Kenny St. Dvorana je lepša od prejšnje in dosti bolj primerna.

Prva prireditev bo 10 februarja, potem 31. marca in 5. maja. Vse nadaljnje bodo pravočasno objavljene v listu MISLI.

Rojaki, pristopajte k društvu kot člani, če se še niste priglasili! — Odbor.

DNEVNIK MOJEGA POTOVANJA

v Avstralijo

Jože Potočnik, Sydney

Salzburg 28. aprila 1961. — Imamo pravo pomladansko jutro in sonce je že spustilo svoje zlate žarke na zasnežene planine. Še malo in že so obsevali zeleneča drevesa in cvetoče lipe. V mestni katedrali se je oglasil zvon. Zvonjenje se mi zdi posebno praznično na ta dan in rad bi še enkrat objel vse lepote cvetoče pomladi na evropskih tleh. Koliko trpkih in viharov dni sem doživel na teh tleh, pa tudi veselih je bilo nekaj.

Čas hitro teče in ne utegnem se predajati razmišljanju o preteklosti. Pred mano je dolga in najdaljša pot v mojem življenju. V Avstralijo!

Ko sem zapuščal domovino, mi je bilo težko pri srcu. Ko zdaj zapuščam Evropo, mi je spet težko. Odhajam na oddaljeni kontinent, odkoder najbrž vrnitve ni...

Ko dvignem pogled od pisanja, vidim prihajati sopotnike. Avtobus nas je čakal ob 12:30 in nas pripeljal na letališče. Eno uro časa imamo do odleta. Poslednjič sem se spustil na klop zunaj in se zagledal v dolino.

V duhu stojim pred svojim domom tam daleč, ki se ga nedavno zapustil. Nikogar ni bilo, ki bi mi segel v roke in mi želel srečno pot. Oče že dolga leta trohni pod domačo ruho in mati, ki mi je bila tolikokrat v tolažbo, je od utrujenosti in dolge bolezni legla k večnemu počitku pred tremi leti. Samo sestra s sinčkom bo prišla na grob to pot, ko bo jeseni odpadalo listje. Ob teh spominih in mislih mi je grenka solza kanila iz oči in moja roka je segla po peresu, da se v duhu poslovim od materine roke, nekdanj tako ljubeče, zdaj v grobu trohneče. Tako naj bo v mojem dnevniku poleg drugega tudi pesem: **Slovo od matere:**

*Na grob samotni pada listje,
suho listje z vej dreves.
Megla gosta nad židovi
vzbuja tožen mi sloves.
Zemljica, ki truplo Vaše
krije zdaj že mnogo let,
daleč proč bo zdaj od mene,
v mislih nanjo bom pripet.
Grob naj Vaš odeva cvetje
belih vrtnic Vam v spomin!
Naj ljubezen Vašo, mati,
nosi v srcu vdani sin!*

Iz zamišljenosti v spomine me je prebudilo brnjenje motorjev pod oblaki. Naš avion je prispel iz Amsterdamu...

Po pregledu potnih listov smo stopili na letališče. Še malo in stopil sem v avion. Šele sedaj, ko sem se oziral skozi okno, sem zapazil velik napis na deski pred postajo: AMSTERDAM — MELBOURNE. Ob njem plapolata zastavi: Avstrijska in avstralska. Ob 13. uri in 15 minut smo se dvignili. Pod nami so se razprostirala širna polja in nepregledni gozdovi. Više in više se dvigamo, svet pod nami je vsak hip bolj oddaljen, pa tudi bolj in bolj nepregleden.

V višini 2,300 metrov

Letimo nad nepreglednimi snežnimi vrhovi in včasih zaplavamo nad snežnobeke oblake, ki se penijo kot morski valovi. Kako lep je pogled v globino! Če se pa ozreš v nebo nad seboj, vidiš posamezne majhne oblačke.

V poletu med nebom in zemljo srce hitreje utripa in čutim, da me je nekoliko strah. Saj je prvič v življenju, da sem se povzpел v tako višino. Neznano je pač neznano, različne misli te obidejo.

Ura je 14 po evropskem času in pilot javlja, da smo ravno preleteli Budimpešto in bomo kmalu v zračnem prostoru nad Jugoslavijo. Opazim, da je razpoloženje med potniki v avionu že boljše. Videti je, da je prva napetost popustila.

Prišel je čas obeda in prijetna Holandka nam je pričela servirati. Odložiti moram dnevnik.

Toplo in odlično kosilo s čašo okusnega vina me je pripravilo v dobro voljo in postal sem tudi bolj zgovoren. Seveda je v meni gorenjska kri, zato ni čudno, da sem zvrnil še eno čašo po vrhu. Potem sem si prižgal ameriško cigareto in na dolgo potegnil. Nato sem spet segel po dnevniku.

Ura je 16.15 in pilot opozarja na lep pogled na mesto Atene, glavno mesto Grčije. Res se mesto čudovito lesketa v sončnem dnevu in ob njem širno Sredozemsko morje. Letimo nad mestom in morjem, ki na njem opazimo tu pa tam kak parnik.

Ura je 17.06. Bližamo se otoku Cipru. Sonce zahaja in okrog in okrog nas obdaja rožnata večerna zarja. Ob 18.15 na krilih aviona zagorijo signalne luči. Smo še vedno nad Sredozemljem, Grčija je pa že daleč za nami. Medtem, ko se bližamo državi Libanon, vam želim predstaviti in popisati naš avion.

Takole: PH — LKX NUCLEON, tip Connie (super).

Brzina našega poleta je 416 km na uro. Odkar smo se dvignili v Salzburgu nad oblake, se še nismo dotaknili tal. Vendar so že mnoge države za na-

mi. Poglavljam se v razmišljanje in razen brnenja motorjev me nobena reč ne moti. Tu se oglasi sopotnik in pravi, da je ura 19.16, naj pogledam navzdol. Ubogam in zagledam morje raznobarnih luči, ki utripajo, kot bi bile zvezde.

"Kako romantičen pogled!" vzklika sopotnik.

"Da!" mu odgovarjam in strmim navzdol v čarobno razsvetljavo. Ugibal sem, katero mesto bi bilo, ko zaslišim objavo:

"Dame in gospodje! Ostanite na svojih mestih in pripnite si zaščitne pasove. Spuščamo se na le-

tališče Beirut v državi Libanon".

Pripel sem si pas. Spuščamo se v krožnem poletu in hiše pod nami rastejo, rastejo. V ušesih šumi od naglega padanja in nestrpnost čakam, kdaj se spet dotaknemo tal.

Minute so minevale kot bi mignil, z rahlim dotikom in odskokom smo poljubili zemljo, nekoliko podrdrali po njej in že obstali pred visoko stavbo na beirutskem letališču.

(Dalje pride)

IZ LEŠČEVJA

(s str. 19)

Glasovi o "Mladosti".

V četrti šoli nam je dal profesor slovenščine domačo nalogo z naslovom: Voda dobro služi — slabo gospodari. Za najboljše izdelke je napovedal nekaj nagrad.

Že iz tretje šole sem slovel kot dober pisavec slovenskih nalog. Zato sem imel s to rečjo tudi nekaj postranskega zaslužka, ker so me nekateri naprošali za pomoč. S prijateljem Gorečnikom sva se pogosto navduševala za spopolnjevanje v slovenščini.

Seveda so me pri tej priliki takoj uvrstili med tiste, ki se bomo potegovali za nagrado. Bodrili so me, da moram dobiti prvo. Toda meni se je zdela ta ideja nedosegljiva. Naloga mi je bila pretežka.

V tistih dneh sem se seznanil s tovarišem Stojnikom iz a-razreda. Tudi on me je spodbujal za prvo nagrado. Toda ko je videl, da nimam poguma, mi je kratko dejal: Moraš jo dobiti! Če naloge ne napišeš sam, poskrbim ti jo jaz.

Nekaj dni pozneje sva koračila po Vodnikovem trgu. Pri spomeniku srečava urednika Franceta Terseglava, ki je bil v spremstvu nekaterih dijakov.

Stojnik me predstavi. Terseglav seže v žep in mi molče ponudi neke papirje. Bil je spis z naslovom: Voda dobro služi... Veselo ga vtaknem v suknjo, a vsi smo še ostali v Terseglavovi družbi.

Doma sem hitro prebral spis za nalogo. Preučen se mi je zdel in nisem si ga upal dobesedno prepisati. Rajši sem ga zelo skrajšal in preuredil. Ko so priromali zvezki nazaj, sem dobil — drugo nagrado.

Toda Terseglava sem odslej vendar poznal. Z drugimi dijaki vred sem se pogosto sestajal z njim. Rad je prihajal na naše skupne sestanke, pa tudi drugače smo se večkrat kje našli.

Že ob prvem srečanju nam je pravil, da name-rava izdajati nov mladinski list z naslovom "Mla-

dost". Rekel je, da bo namenjen bolj kmečkim fantom, vendar je zelo želel, da bi se veliko dijakov nanj naročilo. "Zori" — dijaškemu listu — ne bo delal konkurence, a za dijake bo imel mnogo pomena, ker jih bo seznanjal z organizacijo med ljudstvom in budil med njimi smisel za probujanje naroda po širni domovini.

Z vnezo sem se oprijel te misli. Ko je izšla prva številka "Mladosti", je napravila med nami mnogo šuma. Skupno smo jo brali in vsi "naši" so se morali nanjo naročiti. V našem razredu je bila "Mladost" nekaj časa naravnost geslo in znamenje, po katerem smo se spoznavali.

Tako je bilo v lehe naših src vsejano prvo seme, iz katerega je vzklilo veselje do orlovstva. "Mladost" smo imeli rajši kot "Zoro". Spominjam se, da sem nekoč tovarišu priporočal, naj bere "Zoro". Storil sem to le za poskušnjo, ker nisem prav vedel, kako je z njim. Dobil sem odgovor: Imam rajši "Mladost." Mene le to veselo, kako se naše ljudstvo po deželi giblje.

Vesel sem bil tega odgovora in potem sva preko cele dolge šetneterske ceste modrovala in razpravljala o — "Mladosti" in probuji našega naroda...

Smisel za organizacijo med ljudstvom je budil med nami zlasti prijatelj Stojnik. Vedeli smo, da občuje z doktorjem Janezom Krekom, zato smo ga močno čislali. Večkrat sva se menila o tem, da mora dijak med počitnicami ven med ljudi. Učil me je, kako moram v domačem kraju občevariti s kmečkimi ljudmi.

Ob priložnosti sem mu dejal, da glede drugih vaščanov v tem pogledu nimam posebne bojazni, le z dekleti ne znam nič vrednega govoriti. Brž se je pohvalil, da sam tudi v tem oziru ni nikoli v zadregi, in mi je dal zopet nekaj dobrih naukov.

Žal, danes ne vem več, kaj mi je polagal na srce.

(Dalje pride)

DOMOVINA IN ZAMEJSKI TISK

V eni svojih zadnjih izdaj je "Glas Slov. kult. akcije" v Buenos Airesu prinesel pod gornjim naslovom sestavek g. L. Letele z Dunaja o pomenu slovenskega zamejskega tiska za razvoj v domovini. Mišljen je v glavnem vpliv na kulturno življenje, brez dvoma pa prihaja po skrivnih poteh v domovino tudi tisk, ki razpravlja prvenstveno o narodno-političnih vprašanjih in ima tudi v tem pogledu svoj večji ali manjši vpliv na mišljenje onih, ki jih doseže.

SLOVENSKA JAVNOST IZVE ZELO MALO o delovanju slovenskih kulturnih delavcev v inozemstvu. Ker gre za nekomunistično dejavnost, si vladni krogi močno prizadevajo, da zamejski slovenski tisk ne bi prišel nikomur v roke. Carinska kontrola na mejah je izredno stroga in le "na črno" uspe tu in tam kakšni posamezni zamejski publikaciji, da prodre v domovino. Dandanes so slovenske meje bolj zaprte, kot so bile v času Trubarja in za Metternichovega absolutizma. Kljub temu si zlasti slovenska inteligenca, zlasti študentje filozofije, prizadeva spoznati celotno slovensko kulturo brez raznih omejitev skozi politična očala.

Čeprav je tihotapljenje nekomunističnega tiska zvezano z resnimi nevarnostmi in posledicami, ki te čakajo ob morebitnem odkritju, se vseeno prikrito izvršuje; dandanes zlasti izkoriščujoč pogodbo o malem mejnem prometu. Ko je pred leti izšla v inozemstvu znana Djilasova knjiga "Novi razred", se je kljub strogi prepovedi pojavila tudi v Jugoslaviji.

Podobno je s slovenskim zamejskim tiskom. V vseh štirih semestrih, kar sem jin preživel na slavnosti na ljubljanski univerzi, se ni nikoli omenjal. Kljub temu se spominjam znanca, ki je hodil "Meddobje" stalno brat k nekemu prijatelju. Buenos-aireska izdaja Balantičevih Zbranih pesmi se nahaja v posebnem nedostopnem predalu v novomeški študijski knjižnici in redki bralci niso mogli prehladiti lepe opreme in slikarji Bare Remčeve. V lemalodostopnem oddelku neke knjižnice v Ljubljani so zvezki Vrednot, Meddobja, tam so tudi Gore, kakor tudi primorski in koroški nekomunistični tisk. Prav tako domnevam, da hrani Univerzitetna knjižnica izvode zamejskega tiska. Delovanje slovenskih književnikov v emigraciji pa mora biti znano tudi Društvu slovenskih književnikov. Pred leti je namreč na gimnaziji profesor slovenščine pisatelj Anton Ingolič ironično omenil Novačanov "Peti evangelij." Ni se mogel načuditi "verski blaznosti" nekdanjega "liberalca". Prav tako je omenil delovanje celovške in goriške Mohorjeve družbe s pripombo,

da take "fašistične" institucije niso upravičene, da bi obstajale. Delovanje slovenskih zamejskih književnikov je poznal tudi dr. Slodnjak. V razgovorih s slušatelji se je večkrat zgrozil nad sodobno slovensko literaturo v domovini in je klical k preroditvi. Poznejši tragični dogodki so ga vrgli v delno resignacijo, kar samo vzbuja paralelo z dr. Ivanom Prijateljem.

Zlasti mlajši kulturni sloji si močno prizadevajo, da bi od komunizmu nasprotnih kulturnikov rehabilitirali vsaj Balantiča. Leta 1960 ga je Slodnjak omenil skupaj s partizanskim pesnikom Kajuhom v znani knjigi "Geschichte der slowenischen Literatur." Študentje so bili tako navdušeni, da so si hodili naskrivaj izpisovat pesnikove verze iz posameznih številk Doma in sveta v Slovenski knjižnici.

Širši javnosti delovanje slovenskih zamejskih kulturnih delavcev ni znano. Mogoče ponekod sicer kdo ugiba o možnosti takega delovanja, vendar se boji o tem podrobneje razglabljal. Širši slovenskega ljudstva so v novih razmerah "orokavičene" diktature postali izrazito apolitični. Vegetirajo le še za svoj "zdaj," v praznem dnevu od večeraj do jutri. Marsikateri maturant učiteljskega namreč danes ne ve, da eksistirajo na Slovenskem revije kot "Naša sodobnost", "Nova obzorja", "Perspektive" ali "Naši razgledi." Zato se ni čuditi, da tak kulturni občan, ki prebira zgolj ilustrirane tednike in zanimivosti v Delu, ne kaže, niti ne išče zanimanja da inozemski slovenski tisk, ki tudi ni dostopen.

OZN — VATIKAN

(s str. 11)

kan, tako čuti Cerkev in sv. Stolica, noben najmanjši narod ne more ostati v izolaciji, tudi Cerkev se ne more umakniti z nobene svetovne pozornice, dokler ji sodelovanje ni popolnoma onemogočeno. Ne kaže ji drugega, kot ostati tudi v odsekih OZN in upati, da se bodo razmere v doglednem času zboljšale — tako ali tako.

Res je, da je po svetu mnogo nezadovoljnosti z OZN, kot je danes. Silne vsote žre, uspeha nima kaj prida pokazati. Kvečjemu odpira na široko vrata komunistični propagandi. Kljub temu si domala ves svet še želi nadaljnje obstoja OZN. Vsaj skupaj so in drug drugega poslušajo, drug drugemu govorijo. Počasi se le nekaj izcimi iz tega. Upanje je, dokler je OZN.

Z drugimi vred upa tudi sv. Stolica in vsaj trenutno ne kaže, da bi se pripravljala na odpoklic svojih "opazovalcev" iz odsekov OZN. — **Notus.**

Misli, January, 1962

SEDEM LET STAR SPOMIN

DAN JE DNEVU ENAK. Ko grem zjutraj v fabriko in se zvečer vrnem, se mi zdi, da tistih osem ur ni veliko. In vendar je osem ur. Trikrat osem ur je dan. Mine eden, mine drugi. Mine teden, sedem dni, mine štirinajst dni in zamenjam šiht. Mimo-grede je mesec okoli in dvanajst mesecev je leto.

Tako se vrste leta, roženkranc dnevv. Komaj si mislim, da je bil nekoč čas, ko sem na fiziološki preklji predirjal vse podbreške klance. Vse je za meno. Skuštran in smrkav sem bil tedaj in fiziološka preklja mi je bila tedaj avto, svet se je zame nehal tam nekje pri Tržiču in Kranju. Dlje tudi nisem gledal za njim.

Otroci rasto. Nekoč so štiri drobna življenja napolnjevala moje življenje in še vedno se mučim, da bi jih gledal kakšna so bila, ko so mi bila komaj do pasu. Brusim tiste svedre in se mi zdi, da vidim Klemen, da stoji poleg vozička, s katerega jemljem okroglo jeklo. Pridiguje mi o kobilici, ki jo je videl na travniku, o policaju in o dohtarju, ki je prišel oni dan in ni znal po slovensko. (Sploh ni bil dohtar, temveč neki agent, ki bi me rad obral še za zadnje ficke.)

In se mi zdi, da Marjetka čeblja med tisto gr-mado svedrov in s svojimi ročicami stika vse na-okrog. "Okika, piko."

To je poseben jezik, indijanskemu podoben. Pomeni pa: "Očka, piso." Pisa je otroški izraz za svinčnik.

Tako se skušam v fabriki pogovarjati z otroki, kakor da so še prav tako majhni kakor pred sedmi-mi leti. Klemen pravi, da je marinar, toda samo po obleki, drugače je Klemen. Marjetka se me je doma vedno držala za hlače in mi vselej poiskala co-pate in časopis. "Okika, pate in bera bera."

Da odkrito povem: sit sem odraslih ljudi, sit tistih večnih pogovorov, zakaj je na svetu tako in ne tako. ZZakaj ljudje po Aziji stradajo kruha, za-kaj so ubili Lumumbo in ne koga drugega, kdo je kriv, da so tako trapasto ogradili Berlin, da se ce-ste nima za ven, zakaj veliki male prodajajo do-mala že kar na ribjem trgu.

Tisti, ki so svet zahakljali, naj ga še odhak-ljajo.

Jaz sam se vračam k otrokom. Za sedem let na-zaj. Odrasli, da po pravici povem, imajo po dvojce obrazov. Menjajo jih kot maske: po okolici, po okolici, po družbi, po tem in onem. To in ono sem doživel, vrata zaprl in zaklenil in ob drobnih otro-cih mi je vselej dobro.

Sedem let nazaj.

Helenca in Rotija študirata, kako je Bog svet

ustvaril. Prva je bila luč.

Luč!

Meni se zdi, da bi jo Bog moral v tem času spet prižgati. Tako v temi že dolgo nismo bili.

Klemen je radoveden, kako je tisto bilo. Kje je Bog prižgal?

"Na šoltar?"

Helenca s prstom trka ob čelo in Klemen, če-prav ni velik, dobro ve, kaj to pomeni. Potlej se potrka na čelce še Marjetka.

"Trapa," reče Klemen.

"Šoltar sploh ni po slovensko," reče Rotija.

Toda sama ne ve, kako bi se drugače reklo. Smeje se. En zob ji manjka in skoz tisto rezo ji sili jezik. Majal se ji je zobek cel mesec, nazadnje se je sam odluščil kakor riževo zrnice.

Potlej se Marjetka nenadoma domisli reklame za cherios. Postavi se sredi kuhinje in maha z ro-kami:

"Čerios, čerios be strong."

Klemen dostavi še tisto o Wonderreadu, ki na-redi človeka močnega na "ejt vejs".

To je propaganda, ki strašno vpliva na mladi-no. Marjetka zaključí s propagando za pivo:

"Golali, golali, golali lajt".

Saj poznate tisto staro pesem o Leisy pivu. Radio je velesila in iz te škatle otroci veliko po-bero.

Ko se stemni, se otroci spravljajo spat. Mar-jetka žlobudra v svoji postelji do devete.

Zgodilo se je, da sem moral k frizerju. Saj ne grem rad: frizerje in fotografije nimam posebno rad. Toda lasje so mi rasli v hrbet. Celo streho sem že imel. Po opravljenem striženju sem še malo ko-lovratil okoli in precej pozno prišel domov. Ko sem v temi prišel v sobo, je Klemen še sedel v postelji. Prav tiho me pokliče:

"Očka!"

Stopim k njegovi postelji.

"Tako te imam rad, da sem te prav do zdaj ča-kal. Pomisli."

In se vleže.

Tudi jaz ležem in sam ne vem kako — prav počasi se mi rose oči.

Vse to je bilo pred sedmimi leti, ko so mi bili otroci do pasu. Zdaj rasto, toda z iskreno muko jih ob strojih in ob svedrih zmanjšujem, jim kodram lase, kakor so jih imeli nekoč, jih pokladam v tiste majhne postelje z lojtricami.

Moj Bog, saj se ne bojim starosti, veliko srebr-nih niti imam že med lasmi, toda le nekaj lepega bi rad še ohranil, nekaj — saj me razumete — kar ni mogoče ohraniti. Saj se vi mučite prav tako, kajne, vsi se mučimo — za otroško preprostost, ki je ni več.

"Svobodna Slovenija"



KOTIČEK NAŠIH MALIH

Dragi moji otroci: —

V novem letu smo. Miklavževanje in božič sta za nami. Miklavž in Božiček sta vam gotovo prinesla poln koš darov in mnogo veselja. Polni načrtov in dobrih sklepov stopamo v novo leto. "To leto bom bolj ubogal mamico in ateka", je kdo od vas na tihem obljubil. Drugi je sklenil: "To leto se moram v šoli bolj pridno učiti". Le ostanite pri teh sklepih trdni, otroci moji, pa vas bomo vsi veselili, posebno Jezušček in vaši starši.

Upam, da je med vašimi sklepi tudi ta: "To leto bom večkrat kaj napisal, oziroma napisala, za naš KOTIČEK"...

Ker bo ta mesec naša slovenska šola v Melbournu priredila Prešernovo proslavo, vas bom namesto povestice seznanila s tem slavnim možem. Vem, da bodo vsi bralci Kotička radi brali.

France Prešeren, po domačev Ribičev, je bil sin kmečkih staršev. Rodil se je 3. decembra 1809 v Vrbi na Gorenjskem. V šoli je bil odličnjak. Po končanih študijah je postal advokat. Umrli je 8. februarja 1849. Vse življenje je dosti trpel, ker ga nihče niso hoteli razumeti in so mu nagajali. Takrat so v Sloveniji vladali Nemci, ki Prešerna niso marali, ker se je boril za pravice svojega naroda — Slovencev. Ni imel meča ali puške, boril se je s peresom. Znal je pisati lepe pesmi, v njih se je potegoval za svobodo, resnico in pravico.

Ljudje so začeli prebirati njegove pesmi in jih vedno bolj ljubili. Danes pozna Prešerna in njegove poezije vsak Slovenec. Tudi tujci so se začeli zanimati za slovenski jezik in Prešerna, ki je naš največji pesnik.

Končam s predlogom: Vsak naš Kotičkar naj

postane Prešeren! Kaj?! Ste se začudili? Nič za to! Tudi vi bodite ponosni na domovino svojih staršev, ljubite njihov jezik in se ga pridno učite. Ni treba, da bi zlagali pesmi, kot jih je zlagal Prešeren, dovolj je, če ga posnemate v ljubezni do vsega, kar je slovensko.

Vsem Kotičkarjem želi mnogo sreče in uspehov ter obilico božjega blagoslova na poti skozi novo leto.

Vaša Anica, Melbourne

Moj božič

Božične praznike sem preživela v velikem zadovoljstvu. Vse leto sem se veselila, kako lepo bo na sveti večer, ko bom pomagala postavljati jaslince in bom šla k polnočnici. In res je bilo zelo lepo. Slovensko polnočnico smo imeli pri g. patru. Bila je na prostem in zdelo se mi je, da sem v Betlehemu. Na nebu sem videla zvezde, nad streho pa je bila velika zvezda repatica. Peli so zelo lepo. Pesem "Sveta noč" sem tudi jaz pomagala peti. Naučila sem se jo v slovenski šoli.

Ko smo se vračali od polnočnice, smo udarili z avtom v drug avto. Zelo sem se ustrašila. Na sveti dan je prišel moj stric z veselo novico, da je odpeljal teto v bolnico, kjer je kupila majhno punčko. Tako imam zdaj še eno sestrično. Ime ji je Jenny. S stricem smo se malo prevozili. Spat sem šla zgodaj, ker se mi je dremalo. Komaj sem zmolila večerno molitvico in sem že zaspala. — Sandra Hervatin, Melbourne.

Pismo Kotičkarjem

Draga Nadja, Lilica ter ostali Kotičkarji: —

Nadja, lepo se Ti zahvaljujem na božični čestitki. Na počitnice k Vam ne morem priti, ker nimamo avta. Imeli smo nesrečo in sedaj je avto v popravilu. Hvala Bogu, smo ostali vsi živi in zdravi. Pater Bazilij je rekel, da Bog čuva našo šolo. Peljali smo se namreč na vajo za nastop pri Miklavževanju.

Zakaj pa Ti in Lilica ne prideta k nam? Tukaj bi srečali več slovenskih punčk. Tudi Tvoj brat Lado bi se seznanil s fantki iz naše šole.

Na tretjo nedeljo v januarju bomo otroci slovenske šole priredili proslavo v spomin pesniku Prešernu. Sedaj imam jaz in moji sestrici Jožica in Cvetka narodne noše. Prinesel jih je Miklavž. Če bi bila Ti tukaj, bi jo tudi Tebi. Medve z Jožico sva bili za angele pri Miklavževanju za odrasle. Ker sem bila angel, se nisem bala parkljev.

Sedaj se z veseljem učimo za nastop. Vabimo Vas vse, da nas pridete poslušati. Na svidenje na tretjo nedeljo! — Majda Uršič, Melbourne.

POUČNA BENEŠKA ZGODBA

NEKOČ JE BILO... Tako pričenjajo vse pravljice, ampak to je resnična zgodba, čeprav se njen konec prav v teh dneh pouličnih razgrajanj dozdeva pravljica.

Zgodilo se je poleti 1. 1866 v Benetkah, v času, ko se je končno odločila usoda pripadnosti nekdanje lagunske republike. Več kot pol stoletja dolgo so bile Benetke avstrijska posest; v tistem poletju 1. 1866 pa je bila Avstro-ogrska monarhija v vojni s Prusi in Italijani v bitki pri Kraljevem gradu poražena. Mirovna pogodba, ki so jo šele kovali, je predvidevala priključitev Benetk v vsem zaledjem novi Italiji.

Italijani seveda mesta niso osvojili. V Benetkah je ostala avstrijska posadka z avstrijsko upravo. Vse to pa je bilo formalno, kajti tudi Avstrijci v Benetkah so dobro vedeli, da so njihovi dnevi v mestu seštetni. Tako so pravzaprav sedeli na pove-zanih culah v pričakovanju podpisa mirovne pogodbe, ki jih bo pognal iz mesta. Neprimerno nestrpejši so bili seveda Benečani.

Medtem, ko se je prebivalstvo pripravljalo na zgodovinski trenutek osvoboditve, se je pri kraju Giudecco usidrala avstrijska ladja, ki ni kazala nobenega znaka, da želi nekaj izkrcati ali kaj naložiti. Nihče ni vedel, zakaj je ladja tu. Nič čudnega, če so se po mestu razširjale vznemirljive vesti.

Avstrijska ladja, tako so šepetali, tam zunaj ni trgovska ladja, ampak prikrita vojna pošast, ki bo ob podpisu mirovne pogodbe izbruhnila ves svoj svinec habsburške maščevalnosti nad osvobodeno mesto. Vest je bila prefantastična, da bi v njo verjeli resni meščani. Z Avstrijci Benečani niso imeli najslabših izkušenj, zato se jim je zdela vsaka taka vandalska namera blazna. Število tistih, ki so z ne-

zaupanjem opazovali avstrijsko ladjo, pa tudi ni bilo ravno neznatno.

Končno je dospela toliko pričakovana vest: pogodba je bila podpisana in po njenih določbah so Benetke pripadle Italiji.

Prebivalstvo je od veselja naravnost norelo. Avstrijska ladja pa je nenadoma pričela z izkrcanjem pripeljanega blaga. In nekaj ur kasneje so Benečani tudi zvedeli, kakšno blago je ladja pripeljala: na tisoče in desetisoče malih in velikih zeleno-belo-rdečih trobojnic, ki so jih Benečani v hipu pokupili.

Tako so Benečani svoje narodne zastave, ki so jih nujno potrebovali za svoje veliko slavlje, pokupili od avstrijskih trgovcev, ki so bili tako prebrisani in zavohali sijajno kupčijo. Benečani se niso prav nič zgražali nad svojim "dednim zatiralcem", pa tudi dunajske oblasti niso trgovcem prav nič zamerile.

Ne v Benetkah in niti na Dunaju ni bilo demonstracij. "Piccolo" takrat še ni bil rojen.

Rekli smo že v začetku, da je konec zgodbe hudo pravljichen. Ampak tako je bilo pred skoraj sto leti — in danes... v dobi tako velikega napredka... — "Demokracija".

MOHORSKE KNJIGE

iz Celovca so po dolgem pričakovanju končno došle. Kdor se še ni zanje priglasil, naj se obrne na naslov:

Dr. Ivan Mikula
Convent S. Heart
Rose Bay, Sydney.

POZOR! POTUJETE v RIM — ITALIJO?

Prenočišče, hrana, ogled Rima itd, vse te skrbi bodo odveč, če se boste obrnili na:

HOTEL — PENZION BLED

Via Statilia, 19 — Telefon 777-192 - Roma

Se priporoča in pozdravlja, Vaš rojak

VINKO A. LEVSTIK

Izrezite in shranite!

— Pišite nam za cene in prospekte!



Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Službe božje

Nedelja 21. jan. (tretja v mesecu): **Leichhardt**, cerkev sv. Jožefa (Roseby & Thornley) ob 10:30;

Nedelja 28. jan. (četrti v mesecu): **Sydney**, St. Patrick (Grosvenor St. pri Wynyard postaji) ob 10:30;

Villawood (Gurney St. nad hostelom) 10:15

Nedelja 4. febr. (prva v mesecu): **Blacktown** ob 11:00;

Nedelja 11. febr. (druga v mesecu): **Sydney**, St. Patrick, ob 10:30;

Nedelja 18 febr. (tretja v mesecu): **Leichhardt**, sv. Jožef..

SLOVENSKA KMEČKA GODBA

se je ustanovila v nedeljo 7. jan. 1962
v CARITAS dvoranici na 121 Queen St.,
Woollahra.

Skupne vaje bodo odslej vsako soboto
prav tam od 7. zvečer naprej.

DOBRODOŠLI nadaljnji izvežbani god-
beniki.

Prijave sprejema p. Odilo v Paddingtonu.

PEVSKÉ VAJE ZA OTROKE!

Tudi te so že v teku pod vodstvom p. Odila.
Vrše se ob sobotah dopoldne ob 10. uri v Caritas
dvoranici.

Nadaljnji otroci — dečki in deklice — vsako
soboto zelo dobrodošli! Starši — ali boste poskrbe-
li, da bodo mogli prihajati?

PEVCI — POZOR!

Pevski zbor fantov in mož v Caritas dvo-
ranici na 121 Queen St., Woollahra, ima vaje
vsak petek zvečer ob 7:30 in prav lepo na-
preduje.

Skoraj dva tucata pevcev se je že prija-
vilo, lahko si mislite, da je tudi res kaj slišati!

Pouk vodita p. Odilo in g. Klakočar.

Učitelja izjavljata, da je prostora (in
gotovo tudi dobre volje) še za dva tucata.
Torej:

Lepo vabljeni še ostali moški in fantje, ki
imate veselje do petja in znate biti discipli-
nirani!

SLOVENSKA KARITAS POROČA

PO NAKLONJENOSTI KAT. IMMIGRATION
OFFICA smo dobili spet svoj koticček za sestanke,
petje, čitanje, šahovske igre itd., da se lahko zbira-
mo.

To je v znani hiši na 121 Queen St., Woollahra,
ki jo ima zdaj v najemu omenjeni Immigration
urad.

Naš koticček je v nekdanji plesni dvoranici, ki
ima zdaj vhod naravnost z verande. Obiskovalci bo-
do našli mnogo slov. knjig, listov in časopisov, ki
jih lahko pregledujejo in berejo.

Za sedaj bo odprt naslednje večere:

Vsaki četrtek ob 7. zvečer;

vsaki petek ob 7. zvečer;

vsako soboto od 2. pop. do poznega večera;

vsako nedeljo tako kot v soboto.

NASLOVI DUHOVNIKOV

Dr. Ivan Mikula kot doslej: Convent Sacred
Heart, Rose Bay, telefon FU 6230.

P. Odilo Hajnik: 66 Gordon St., Paddington,
telefon FA 7043 — 7044.

P. Bernard Ambrožič (in MISLI): 6 Went-
worth St., Point Piper, Sydney, Telefon FM 1525.
(Najbolj verjetno me dobite zjutraj med 8:30 in
10:30).

Misli, January, 1962

KAKO SMO BOŽIČEVALI

HVALA BOGU, KAR LEPO JE BILO. Marsikaj drugače kot v prejšnjih letih, pa v dobrem smislu. Že to je nekaj, da "božične vročine" letos ni bilo. Pogosten dež je nekoliko motil, je pa zato prijazen hlad odtehtal kako neprijetnost. Zelo novo je bilo, da so nove plošče p. Odila prinašale božič naravnost v mnoge hiše po vsej Avstraliji in ga tudi obdržale pod domačo streho. Prav tako je patrovo razdeljevanje blagoslovljene vode in kadila — oboje so ljudje odnašali domov od božjih služb — pripomoglo do boljšega božičnega duha med nami. Ne — in seveda: naša lepa božična pesem, ki je s prihodom p. Odila doživela med nami pravo prerobje, ta je kajpada — poleg misijonarjevih pridig — postavila letošnjemu našemu božiču krono.

Božičevati smo pričeli že zgodaj v adventu pri službah božjih v Sydneyu, Leichhardt, Villawoodu in Blacktownu. Udeležba pri sv. mašah, v spovednici in pri obhajilni mizi je lepo narasla. Ljudje so znova začutili, da je božja hiša z vsem, kar se v njej godi, krščanskemu človeku — DOM!

Polnočnica pri sv. Patricku je pritegnila množico, ki bi jo dvakrat tako velika cerkev komaj udobno sprejela. Gneča ni bila prijetna, pa je bilo treba potrpeti. Spovedovanja in sv. obhajil bi bilo lahko še dosti več. Nastop novega pevskega zbora, posebna pesem iz otroških grl in mogočno ljudsko petje — vsemu temu čast, mora pa biti le sredstvo in kašipot do oltarja in obhajilne mize, ne sme biti samo sebi namen. Zdi se, da na to struno srca izredno velike množice še niso bila ubrana...

Zgodaj zjutraj na sveti dan je g. dr. Mikula odletel v Brisbane, da tudi ondnim rojakom prinese slovenski božič. Ostal je med njimi nekaj dni in se vrnil zadovoljen z uspehom. P. Odilo in p. Bernard sta pa popoldne (na božič) odhitela v Wolongong z avtom in spremljal ju je, skupno z gospo, g. Klakočar v vlogi organista. Ob petih smo imeli v katedrali božično službo božjo — dež je motil — ob udeležbi kakih sto vernikov. Spovednici nista bili prehodu oblegani — srčne strune tudi tu niso bile najbolj ubrane — drugače je bilo dosti lepo. Naj omenim, da smo sydneyški romarji dol in nazaj rinili preko hribov skozi jako gosto meglo, pa sta oba šoferja — dol Stanko Šušteršič, nazaj Ciril Škofič — previdno vozila in nas srečno spravila na cilj. Prav lepa hvala obema za požrtvovalnost.

Na Silvestrovo je bila služba božja zopet v Leichhardt ob prav lepi udeležbi, na novega leta dan pa v Sydneyu, St. Patrick's. Tu je pa bilo videti, da so mnogi že pozabili v božičnem tednu, kako se pride v to cerkev. Ponoči najdejo pot z lahko-

to, podnevi nekam težko. Ali so pa pozabili, da je dan Novega leta — zapovedan praznik?

Na Silvestrovo je g. dr. Mikula odšel v Canberra in Coomo — morda še kam — da vsaj naknadno tudi rojakom v teh krajih prinese slovenski božič.

Za družabnost in zabavo sta poskrbela za štefanovanje Slovensko društvo v Paddingtonu, za Silvestrovanje klub Triglav v Leichhardt. Obkrat je bilo veliko razočaranje — mnogo premajhna dvorana.

In še eno zadovoljstvo in hvaležnost do Boga nam je prinesel letošnji božič. Z bojaznijo smo sledili poročilom v tisku in radiu o cestnih in drugačnih neizgledih med prazniki. Številke so rasle, imena so se množila — za vse nam je žal — da pa do časa, ko nastajajo te vrstice, nismo zvedeli za kako tako nesrečo med našimi rojaki, smo res veseli in takih božičev želimo sebi in vsem več in več. — Poročevalec.

Pripomba: — Žal, da g. dr. Mikula kar ne najde časa, da bi napisal za MISLI kako poročilo o svojih obiskih rojakov širom po deželi. — Ur.

IZ MATIČNIH KNJIG NSW

K r s t i

Iz Cronulle sta Miko Brozinič in Marica r. Matetič poslala h krstu v Paddington novorojenko, ki je dobila ime Marica. Botrovala sta Josip in Barica Špehar.

Iz Ultimo enako v Paddington prvorojenca Stanko Pondelak in Ana r. Mastnak in mu dala ime Daniel. Botrovala Jože in Ana Petek.

Iz Fairfielda tudi v Paddington Janko Bavčar in Doroteja r. Breclj svojo prvorojenko, ki je dobila ime Miriam Francka. Botrovala Tomaž Breclj in Štefanija Hall.

Iz Erskineville prav tja Stojan Radišič in Brigita r. Znidaršič svoje tretje dete, ki je deček in mu je ime Branko. Za botra sta bila Milan in Roža Glavičič.

Čestitke in mnogo družinske sreče vsem!

P o r o k e

V Paddingtonu: Vinko Rojc iz Ilirske Bistrice in Dominica Latella iz Italije dne 9. dec. 1961.

V Paddingtonu: Stanislav Bole in Stanislava Bergoč 30. dec. 1961.

V Blacktownu: Karel Marinko in Katica Pirovič 6. jan., 1962.

Pripomba: Podrobnejših podatkov o gornjih parih žal nismo prejeli, o ostalih krstih in porokah pa sploh ne. Upajmo, da jih še prejmemo.



POROČILO O FINANCAH

Po razgovoru s predsednikom, tajnikom in blagajnikom društva, sva z blagajnikom g. M. Klemenčičem pregledala društvene blagajniške knjige. Sam sem vse vpisane številke še enkrat pregledal in ugotovil naslednje.
Prejemki:

Članarina	£ 40. 0. 0.
Igre in plesi	511.18. 9.
Družabni večeri (ned.)	72. 6. 8.
Stanovanjski sklad	132.15. 0.
Bilijard	9. 5. 0.
Darovi	24.11. 8.
Prenos iz lanskega leta	52. 3. 2.
Prodaja imovine	47. 0. 0.

SKUPNO £ 890. 0. 6. £ 890. 0. 6.

Izdatki:

Igre in plesi	£ 406. 5. 5.
Transport	37.11. 0.
Hrana	111. 3. 4.
Tisk in oglasi	55.14. 9.
Nabava imovine	26.17.10.
Odplačilo Slovenskega doma	36. 0. 0.
Elektrika in plin	35. 0. 0.
Popravila	8.10. 7.
Administrativni stroški in razno	83. 5. 5.

£ 800. 8. 4. £ 800. 8. 4.

Ostane v Banki 31.12.1961	89.12. 2.
Bančno poročilo: Izdano 27.12.1961	
V banki	£ 148.14. 8.
Vrednost nepredloženih čekov	59. 2. 6.
V banki 1.1.1962.	£ 89.12.2.

Stanje celotnega društvenega premoženja 1. januarja 1962 je naslednje:

V banki	£ 89.12. 0.
Delnice Sloven Dom Pty. Ltd.	1550. 0. 0.
Posojilo Sloven Dom Pty. Ltd.	114. 0. 0.
Vrednost društvene imovine	215.12. 0.
Celotna vrednost Društva	£ 1969. 4. 0.

J. Cuješ

Pripomba!

Ta pripomba je le majhna pojasnitev delovanja in prizadevanja Društva, da se obdrži Slovenski dom, ki je bil kupljen z denarjem, katerega so Slovenci in Sloven Dom Pty. Ltd. posodili in darovali Slovenci in Slovensko Društvo Sydney. Kot vidite zgoraj, je društvo kupilo delnice £1550 in posodilo Družbi £114 ter je poleg tega prevzelo moralno odgovornost Doma in odplačalo £396.15.11. v teku sedmih mesecev-v času, ko je Dom upravljalo društvo — to je od avgusta 1960 do februarja 1961.

Za prodajo doma ne mislimo nikogar kriviti; krivi smo mi vsi Slovenci, da smo dopustili, da je finančno propadel prvi Dom, ki je bil kupljen za Slovence in in njihovo kulturno in družabno življenje v Avstraliji.

Za odbor SDS
J. Klemenčič
predsednik

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

(Do 1. jan. 1962)

£ 3-0-0: Tone Žitnik; £ 1-10-0: Franc Valenčič;

£ 1-0-0: Stane Tomšič, Silvo Franca, Jože Čuješ, Ciril Skala, Anton Stariha, Tomaž Možina, Franc Šuštaršič, Jožef Grilj, Neimenovana, Franc Uršič, Janko Bavčar, Franc Podobnik;

£ 0-10-0: Janez Klemenčič, Jordan Belich, Franc Omers, Marija Plesničar, Julka Pavlič, Alojz Povhe, Helena Dolinar, Jožefa Berginc, Jožef Rakušek, Lojza Vučko, Neimenovan, Rose Veenstra, Jože Žabar, Alojz Lupša, Marija Brodnik, Stanko Fatur, Pavle Arhar, Franc Zabkar, Marcela Bole.

£ 0-5-0: Anton Poropat.

Iz vsega srca: Iskrena hvala vsem in Bog povrni tem in vsem nadaljnjim darovalcem!

Misli, January, 1962

UPRAVNIK "MISLI"

ODGOVARJA

Prišlo je pismo, ki se glasi:

"V pismih, ki so prišla s KOLEDARČKOM, ste dobro pojamali. Mi smo se pogovarjali, zakaj ne daste v javnost bolj natanko, da bi ljudje vedeli, koliko denarja izdaste za MISLI skozi celo leto. Mislim, da bi marsikoga zanimalo. Ampak če boste kaj iz tega pisma priobčili, sem za javnost samo. — Interesiran."

Odgovor:

No pa, zakaj pa ne? Morda res ne bo napačno. Samo to bi dostavil, da nisem imel namena "jamrati", samo omenil sem, kako je bilo za preteklo leto. Zanesem se, da bo letos bolje. MISLI bodo morale biti nekoliko bolj skromne — manj slik in manj barvanih ovitkov — naročniki se boste pa bolj potrudili s plačevanjem naročnine, pa se bo vse uravnalo, če Bog da.

Naj torej sledi finančno poročilo za leto 1961 (šilingov in penijev tu ne upoštevam):

Tiskarna vsak mesec poprečno £ 115. Odvisi od

tega, koliko barvanih ovitkov je v letu	£ 1380
Klišarna poprečno na mesec £ 12	£ 144
Poštnina za MISLI poprečno £ 5	£ 60
Koledarček	£ 86
Razpošiljanje KOLEDARČKA, zahval	
za naročnino, opominov, odgovorov na raz-	
na vprašanja, pojasnil, dodatnih izvodov	£ 150

Izdatki torej £ 1820

Dohodki so bili:

Naročnina sama	£ 895
Sklad, oglasi, izredni darovi	£ 646

£ 1541

Koliko je ostalo na dolgu, si sami izračunajte. Da se list sam vzdržuje, je treba vsako leto vsaj — 1800 funtov. To povem, pa nič ne — jamram...
P. Bernard, urednik in upravnik.

Dostavek: Nekateri kar nočejo razumeti, da dopisov **brez pravega podpisa** nobeno uredništvo ne sprejme. Tudi kak priložen funt ne pomaga. Za javnost je lahko podpis skrit, urednik pa mora vedeti, kdo je pisal. — Ur.

RDEČA KITAJSKA — ali naj postane članica Združenih Narodov? Ne manjka ljudi, ki odgovarjajo: Da! In dostavljajo: Ne morete ignorirati največjega naroda na svetu, 600 milijonov jih je. Ali ni smešno, da tak velik narod nima glasu v svetovni zbornici Združenih Narodov? To je torej eno mnenje. Pa so spet mnogi, ki odgovarjajo: Res je, Kitajci bi morali imeti glas v tej zbornici. Da ga nimajo, ni prav nič smešno, ampak zelo žalostno. Žalostno je namreč, da jim je v današnjih razmerah sploh nemogoče dati glas. Če bi Združeni Narodi poveljali rdečo Kitajsko v svojo sredo, bi to pomenilo, ignorirati na stotine milijonov Kitajcev, pa priznati nekaj milijonov komunistov. Če hočete res ignorirati kitajski narod, bodite smešni in povabite rdečo kitajsko vladu v Združene Narode! Tedaj bo kitajski narod, ki sedanjost vladu iz vsega srca sovražil, čutil in vedel, da ste zabili v njegovo rakev zadnji žebelj?

BERLIN se je spet umaknil nekam v ozadje. Prav okoli novega leta, ko je po bučnem napovedovanju Hruščeva imelo priti do odločitve, je zadeva skoraj utihnila. Nekateri pravijo, da se je Hruščev

že naveličal neprestano eno in isto ponavljati. Baje se mu tudi Vzhodna Nemčija ne zdi še zrela, da bi z njo podpisoval mirovno pogodbo. Drugi sodijo, da je v Berlinu le zato popustila napetost, ker Hruščev trenutno podpira Indonezijo v njeni šumni zahtevi po holandski Novi Gvineji. Vsi pa pričakujejo, da bo Berlin v doglednem času spet postal žarišče sporov med Vzhodom in Zahodom.

SICER PA: PROPAD SVETA napovedujejo v bližnji bodočnosti razni črnogledi — čemu bi si človek razbijal glavo z raznimi enodnevnimi vprašanji? Pa se tudi napovedi črnogledov ne ujemajo. Na eni strani nam tulijo na ušesa, da število ljudi narašča v nedogled in mora priti do "eksplozije" zemeljskega prebivalstva. Kaj bomo počeli, ko nas bo toliko, da še stati ne bomo mogli več drug poleg drugega in bomo dobesedno komolec ob komolcu? Druge vrste črnogledi pa pravijo, da mora priti in bo prišlo do vojne z bombami, ki bodo prinesle smrt malo manj kot vsem ljudem. Kaj bomo počeli, ko nas bo ostalo tako malo, da bo treba milje daleč hoditi, preden bomo srečali — človeka?



NEW SOUTH WALES

Gladesville, The Hospital. — Prejel sem poslano MISLI, zadnjo številko za 1961. Prav zadovoljen sem, da ste objavili, kar sem vam pisal. Ko sem pričel brati, sem se moral prav posmejati in to na vso svojo žalost. Priporočam se še naprej, da bo večkrat kaj glasu od mene. Zdaj prosim, če bi mi napravili uslugo. V Melbournu je moj bratranec Karlo Rosič. Če kdo ve za njegov naslov, naj ga pošlje na MISLI. Doma je bratranec iz Logja pri Kobaridu, sva oba iz ene vasi. Zahvaljujem se za uslugo. Lepo pozdravlja rojak **Jožef Čušin**.

Narrabundah, ACT. — Ne mislim dosti besediti, rad bi pa povedal bralcem MISLI, da s oše žive "gorenjske korenine". Na primer moja nekdanja sosedna v podbreški fari: Zakonca Jakopin, po domače Zalesnikov oča in mati. Dne 17. sept 1961 sta obhajala biserno poroko na Tabru s slovesno mašo, ki jo je pel g. Cuderman. Slavljenca sta bila oblečena v narodno nošo. Oča je dopolnil 87 let, mati pa 84. Vozil ju je Strithov Albin v koleslju s parom konj. Vaški fantje v narodni noši so jezdili pred kolesjem in lojterski voz z dekleti v narodni noši jim je sledil. Iz tabskega turna je donelo slovesno potrkavanje, kar so posneli na magnetofonski trak. Naj pripomnim, da je mati pokojnega prof. Slaparja tudi Zalesnikova. Omembe vredno je tudi, da so enako posneli na trak novomašno slovesnost g. Marijana Arharja, brata naše Tončke, in mama nama je trak poslala. Govori novomašniku znani dr. Trstenjak. Je prav lep dar. Končno popravek v mojem spisu o Canberri: Ni točno, da kratice A.C.T. pomenijo: Australian Commonwealth Territory. Pravilno je: Australian CAPITOL Territory. Končno pa vsem bralcem prav srečno novo leto 1962. — **Jože Maček**.

Wagga. — Tudi slavni "škrat" Vam je ponagajal ob zaključku desetega letnika z imenitno napako, ne samo g. Menzies s svojim "squeezeom", da ste imeli deficit pri MISLIH. Kakor nalašč je prav najbolj na zadnjem mestu, na ovitku pri oglasu g. Koceta, pritisnil 1961 namesto 1962. S tem si je škrat res postavil krono in ponagajal Vam ter g. Kocetu. Obema izrekamo svoje sožalje, to pa vendar vemo,

da sta mislila prav in sta škratek poslala v mislih in besedah tja, kamor spada, to se pravi: Vrag naj ga vzame! Obema in vsem: Srečno novo leto 1962! — **Srečko**.

Mt. Druitt. — Oglašam se spet po dolgem času. Pred Božičem smo poslušali na novi plošči naše lepe božične pesmi in obrede. Sama sem videla, da se je marsikomu orosilo oko ob tem poslušanju. Je pa tudi res ginja. Naj bo človek drugače še tako trd, taka vsebina lepe plošče mu seže do srca. Tudi pesmarica prekmurskih pesmi "Spomini mladosti" je zelo lepa knjiga. Če bi izšla še kakšna nova pesmarica, jo bom takoj naročila. — **H. Bedič**.

Granville. — Najlepša hvala za poslani KOLENDARČEK. Morala sem se pa takoj nasmejati, kakor hitro sem ga odprla. Pokazala se mi je tista stran, kjer je povedano, da imajo v Victoriji in Južni Avstraliji "Huhovno skrbstvo". No, nam v NSW in Queenslandu je hudobni škrat vendar dovolil, da imamo pravo DUHOVNO skrbstvo. Lep pozdrav. — **Milka Stanič**.

Dostavek uredn. — Imate odlične oči in še srečo zraven, da Vam je grdun-škratek tako hitro obvisel na vrvi. Jaz sem ga šele zdaj "ujel", ko ste ga Vi že iz kože dejala. Stavim, da ga tudi "huhovnik" p. Bazilij ne bi ujel brez Vaše pomoči. Čestitke!

VICTORIA

Pascoe Vale. — Kako nezaslišano drvi čas! Leta in celo desetletja so tako kratka, če jih gledaš nazaj. Tako je tudi spet prišel čas, da poravnam svoj dolg za MISLI. Saj so veliko več vredne, kot znaša ta dolg, četudi zasluga zanje ne gre meni in meni enakim. Čestitam MISLIM in želim ob desetletnici ustanovitve tega lista še veliko uspehov. Malo bi se dotaknil tudi "Pisma iz Richmonda". Učitelj v pismu se suče v nekem začaranem krogu. Najboljši izhod iz tega začaranega kroga je nauk lepega slovenskega pregovora, ki pravi: Kar desnica da, naj levica ne ve! Blagoslovljeno in uspešno novo leto želim vsem naročnikom MISLI. — **Jože Grilj**.

Yarraville. — Preteklo je že nekaj mesecev, odkar sem prišla v Avstralijo. Imela sem že večkrat

Misli, January, 1962

priliko, ko sem obiskovala prijatelje, da sem vide-
la pri njih list MISLI. Večkrat sem si ga izposodila
in z veseljem brala. Zdaj je pa prišel čas, da si list
tudi jaz naročim, zato prosim, da mi ga začnete po-
šiljati s prvo številko 1962. Pozneje bom tudi jaz
kaj napisala za ta lepi list, za zdaj pa bodite lepo
pozdravljeni. — **Branka Iskra.**

Richmond. — Čutim se dolžnega, da napišem
nekaj vrstic kot pripombo k tipkariji p. Bazilija.
Slučajno sem bil enkrat prisoten pri pogovoru med
patrom in mladim slovenskim fantom. Kmalu sem
razumel namen fantovega obiska pri patru. Po
ovinkih je govoril, da nima dela in da nima denar-
ja. Pater ga je vprašal, kaj prav za prav želi: delo
ali denar. Odgovoril je, da denar. Brez pomisleka
je patrova roka segla nekam — kakor je že vaje-
na — in fant je dobil £ 6. Lepo se je zahvalil in
ponudil svoj naslov. Pater mu je rekel: Kar ti si
zapomni moj naslov, dovolj bo za sedaj. Upam, da
se boš spet spomnil mojega naslova, kadar boš v
boljšem položaju. — Koliko je bilo takih primerov
pred tem in pozneje, ne vem. Vem pa, da jih je
bilo že mnogo več, kot bi človek mislil, da zmoro-
jo ramena p. Bazilija. Vsem tistim, ki veljajo v nji-
hovah ustih laži, kakoršne so omenjene v tipkariji,
bi želel, da se spomnijo škotskega izreka, ki pravi:
Ne pozabi, da je današnji dan tvoj jutrišnji spo-
min? — **Slavko Štrukelj.**

West Newport. — Poteklo je prvo leto, odkar
sem naročena na revijo MISLI. List je zelo prijete-
n in dobrodošel vodnik nas Slovencev v Avstra-
liji. Upam, da ne boste primorani omejiti število
strani, saj jih je že tako prehitro konec. Po vsem
drugem branju predstavljajo MISLI posebno vrsto
materine poslastice. Prav vesela sem Kotička na-
ših malih, ki je posrečen in prijeten. Prav lepo je
od staršev in otrok ter zlasti od prizadevne gdične
Anice, da se trudijo za dobro znanje sladkega slo-
venskega jezika poleg angleščine. Pozdrav vsem!
— **Marija Bosnič.**

West Coburg. — Sedaj preživljam svoj dopust.
Še en teden mi je odmerjen, pa bo treba spet pri-
jeti za delo. Večino prostega časa prebijem v dru-
žini tukajšnjih prijateljev, še starih znancev iz
"logorovanja" v Italiji. Pred dnevi nas je obiskal
sydneyjski prijatelj Franc Š. in smo z njim preži-
veli prav lep dan. Bil je z nami tudi pri slovenski
polnočnici v Padua Hallu. Zelo se mu je dopadlo
in pred odhodom je rekel, da se je pošutil med
Slovenci v Melbournu kakor doma. To tudi drži.
Padua Hall je res tako lep kos domovine, da se vsak

Misli, January, 1962

počuti v njem domačega in takoj pozabi, da živi na
petem kontinentu. V novembru je obiskal Melbour-
ne p. Odilo iz Sydneya. Imel je predstavo krasnih
slik iz Slovenije. Jaz sem imel smolo, da sem prvi
del zamudil. Upam, da bodo patrove slike še kdaj
na programu v Melbournu. Vsem rojakom veselo in
zdravo leto 1962! — **Mirko Cuderman.**

SOUTH AUSTRALIA

Whyalla. — Eno celo leto smo zaman listali po
MISLIH, kdaj bo kdo poročal o dogodku, ki se je
izvršil dne 4. januarja 1961 v cerkvi Queen of An-
gels v Therbartonu, Adelaide. Tisti dan sta si nam-
reč pred božjim oltarjem obljubila večno zvestobo
ženin Anton Gustinčič, doma z Ostrožnega brda pri
Ilirski Bistrici, in Davorina Srebot, nevesta, doma
iz Neverk pri Sv. Petru, Slovenske Primorje. Za
priče sta jima bila Tonetova sestra Ivanka in prija-
telj Marjan Likar iz Ilirske Bistrice. Lepa poročna
slovesnost se je izvršila s sv. mašo popoldne ob peti
uri. Nevesta Davorina je le nekoliko pred poroko
prišla v Adelaide iz Sydneya, nazaj ji je pa pot za-
prta, ker ji je Tone okoval roke s težkim zakon-
skim prstanom in ji zabičal, da mora biti dobra že-
nica. Po cerkveni slovesnosti smo imeli svatovščino
na domu nevestine poročene sestre in vse napravili
tako, kot bi imeli igro "Vesela ohcet na vasi." Vse
je bilo res lepo po domače in veselja s slovensko
pesmijo ni manjkalo. Le nevesta je bila nekam za-
skrbljena, pa tako je menda z vsako nevesto ob ta-
ki priliki. Zdaj po enem letu se zdi, da se je že
davno otrešla vseh takih skrbi, in zakonski prstan
je prav nič ne žuli. Zato je pa tudi res skrajni čas,
da pride to v MISLI, Tone in Davorina naj pa op-
rostita, da smo tako dolgo drug na drugega odkla-
dali to poročilo. Bog živi oba in jima daj, da bi se
sreča in zadovoljnost prvega leta podaljšala vse
tja do biserne poroke! — **Prijatelj.**

Croydon Park. — Pozdravljeni! Prej ko napi-
šem par vrstic, vse skupaj lepo pozdravljam in vo-
ščim zdravje. In vsem srečno novo leto. Sedaj bi
pa rad poizvedel, kje se nahaja fant po imenu Jože
Jazkovič. Odšel je iz Bonegille brat grozdje, potem
ni več sledu za njim. Kdor bi vedel zanj, je napro-
šen, da se mi oglasi na naslov: **Franc Mar, 9 Talbot
Rd., Croydon Park, S.A.**

QUEENSLAND

New Farm. — Najlepša hvala za redno pošilja-
nje lista in skrbno urejevanje. Prihod MISLI vsak
mesec me resnično razveseli. — **Jožef Skvarč.**

DECEMBRSKA KRIŽANKA

REŠENA

Vodoravno: 3 Egon — noge, 5 Rabi — Ibar, 7 tabor — robat, 9 čin — nič, 11 jok — koj, 12 kol — lok, 13 Rak — kar, 15 sol — los, 16 sel — les, 17 gor — rog, 18 mir — Rim, 20 kal — lak, 22 Sap — pas, 23 črv — vrč, 25 nad — dan, 26 Times — Semit, 28 skok — koks, 29 Liza — azil.

Navpično: 1 kot — tok, 2 bar — Rab, 3 Emir — rime, 4 naj — Jan, 5 Rok — kor, 6 idol — Lodi, 8 bor — rob, 10 nasip — pisan, 12 koran — narok, 14 ker — rek, 15 sok — kos, 18 Mars — sram, 19 krm — mrk, 21 lava — aval, 23 čik — kič, 24 vel — lev, 26 pot — pot, 27 sir — ris.

Rešitve poslali: Srečko Gajšek, Jožef Grilj, Francka Štibilj.

NOVA SLOVENSKA GOSTILNA

Odprla sta jo rojaka

Stane in Anica Fabjančič

200 Katoomba St., Katoomba, NSW.

(200 m. od železniške postaje)

Postrežba domača, naročila tudi v slovenščini. Ko pridete v Katoombo, ustavite se pri nas. Smo v zelo lepem kraju, 3333 čevljev visoko!

Stane in Anica

SLOVENSKI KROJAČ!



Izdelujem po vašem okusu: poročne obleke, vse vrste moških oblek, ženskih kostimov, plaščev, hlače i.t.d.

Blago uvoženo

Iščem tudi krojaško pomočnico.

Martin Janžekovič

54 Australia St.,
CAMPERDOWN, Sydney.

NOVE UGANKE

1. Vprašanje

Jože Grilj vpraša, kaj ima kaplan spredaj, župnik zadaj, kanonik pa spredaj in zadaj. Povejte mu!

2. Pomladna

Tone Poropat ugiba: V pomladi se vrnejo iz daljav prek polja, gozdov, morja, planjav, mojstri dobri, da takoj napravijo si domek svoj. Le družinice dobro si vzgoje, se poslovijo in spet odlete. Kdo neki?

3. Jabolka

Ivanka študent piše: Mati je poklicala svojih šest otrok in jim rekla: Tam na mizi v košku je šest jabolk, vsak naj si eno vzame. Otroci so si brž vzeli vsak po eno jabolko, nazadnje je pa eno le še ostalo v košku, čeprav je bilo šest otrok in šest jabolj. Kako je to mogoče?

ODDAM V NAJEM

Zaradi odhoda v rojstni kraj oddam v najem za 2 leti hišo s 3 spalnicami, kopalnico, prostorno kuhinjo, verando itd, ter lep vrt za zelenjavo.

Najemnina po ogledu in dogovoru.

Naslov: 40 Sturdee St.,

Towradgi (Wollongong) NSW.

WOLLONGONG — NSW — WOLLONGONG

Slov. društvo "DANICA"

vabi na veselo zabavo

v soboto 10. febr. 1962

ob 7:30 zvečer

Odlična godba in postrežba

Vstopnina 10 šil.

Člani društva, ki pridejo od popoldanskega dela, imajo prost vstop.

**GOTOVO VAM JE ZNANO, DA ROJAKI
PO ŠIRNI AVSTRALIJI**

z največjim zaupanjem naročajo

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikli, mo tocikli, scooterji, mopedi, radijski in televizijski aparati, fridžideri itd)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pri tvrdki

**STANISLAV FRANK
CITRUS AGENCY**

68 ROSEWATER TERRACE

OTTOWAY, S. A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

DARILNE POŠILJKE LAHKO NAROČATE TUDI V BODO-
ČE PO VELJAVNIH CENIKIH KATEREKOLI TVRDKI Z DA-
RILNIMI POŠILJKAMI. NA TA NAROČILA 5% POPUSTA.

Poštni money ordere na ime S. Frank, P.O. Adelaide, je posla-
ti skupno z naročilom.

V vseh potrebah se obračajte na tvrdko

Vašega zaupanja:

STANISLAV FRANK

68 ROSEWATER TERRACE, OTTOWAY, S.A.

ki je vodilna agencija za darilne pošiljke v Avstraliji

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO — BRZINA —
so značilnosti našega poslovanja.

VSEM SLOVENCEM ŠIROM AVSTRALIJE
JE ZNANO

DA JE NAJBOLJE NAROČATI
DARILNE POŠILJKE PRI TVRDKI

Dr. J. KOCE

G.P.O., BOX 670 PERTH, W.A.

KI JE NAJSTAREJŠA IN NAJVEČJA SLOVENSKA TVRDKA:

- A.) ZA DARILNE POŠILJKE VSEH VRST (HRANE IN TEHNIČNIH PREDMETOV)
B.) ZA VPOKLIC DEKLET (ZAROČENK). VSEM TISTIM KI NAROČAJO PAKETE PRI NAS, DAJEMO INFORMACIJE ZASTONJ. POVDARJAMO, DA JE DR. KOCE PO TUKAJ-SNJIH VELJAVNIH ZAKONSKIH PREDPISIH UPRAVIČEN DAJATI INFORMACIJE O VPOKLICU OSEB V AVSTRALIJO.

ČE NIMATE PRI ROKI NAŠEGA CENIKA, LAHKO NAROČITE DARILNO POSILJKO PO CENIKU KATEREKOLI TVRDKI Z DARILNIMI POŠILJKAMI. V TAKEM SLUČAJU VAM PRIZNAVAMO 5%ni POPUST.

OBRNITE SE NA NAS GLEDE PREVODOV VSEH DOKUMENTOV NA ANGLEŠKI JEZIK, GLEDE POTNIŠKIH KART ZA LADJE IN AVIONE, GLEDE SLOVARJEV, VADNIC ANGLEŠKEGA JEZIKA, SLOVENSКИH KNJIG ITD.

NOVO! ODPRLI SMO POSEBEN ODDELEK ZA AVSTRALIJO (COUNTRY MAIL DEPT.), DA VAM OD TUKAJ LAHKO POŠLJEMO OBLEKE, BLAGO ZA OBLEKE, ČEVLJE, HIŠNE POTREBSČINE, TEHNIČNE PREDMETE (RADIO APARATE ITD.) IN TO V NAJODDALJENEJŠE KRAJE AVSTRALIJE PO TAKO ZMERNIH CENAH, DA BOSTE ZADOVOLJNI.

OBRNITE SE Z ZAUPANJEM NA NAS V VSAKI ZADEVI!

DR. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A.

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za Viktorijo. Mr. J. VAH, 2 Kodre Str., St. Albans, Vic.
Tel. 65-9378